IMPOSSIBLE GILLETTE.

FERDINANDO FREGA

— NANDO THE SCRIBE — フレガ・サン — Ferdinando —

అసాధ్యమైన GILLETTE

THE SYSTEM · 09

ఉత్తమ పురుషలో చెప్పిన కథల సంకలనం — మోర్టడెల్లా ముందు ఒక తండ్రి నేర్పిన మనసులో లెక్కల పాఠాలు, ఒక రష్యన్ పలాయనం, తెల్లవారుజామున మూడింటికి ఒక పండ్ల వ్యాపారి క్షమాపణ, హోటల్ పోర్టర్ వేషం, ఇరవై కిలోలు పాతబడిన ఒక పాస్‌పోర్ట్ ఫోటో, అసాధ్యమైన బతుకుల ఒక చరిత్ర — వీటిలో Gillette ఒక ఉద్యోగం కాదు, రచయిత చర్మం కింద నడిచే ఆపరేటింగ్ సిస్టమ్.

ప్రచురణ వివరాలు

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — ఐదో బ్లేడ్

ప్రవర్తనా నియమావళికి కథన మార్గదర్శి. ఒకే ఒక ఆలోచన చుట్టూ ఆయన ఒక డాలర్ సంపాదకీయ పర్యావరణ వ్యవస్థను నిర్మించారు: ఆర్థిక రంగానికి ఉన్నది డబ్బు సమస్య కాదు. అది ప్రవర్తన సమస్య.

ONEDOLLAR-STORIES పర్యావరణ వ్యవస్థలో సంపాదకత్వం, సంకలనం. డిజిటల్ నిర్మాణం: **NAPLES-POST** · **NOASPECTTIME** · **ONEDOLLAR-STORIES.** మొదటి ప్రచురణ 2026లో. డిజిటల్ పఠనానికి అనువుగా తీర్చిదిద్దిన స్వచ్ఛమైన, ఆధునిక ముద్రణ రూపకల్పనలో కూర్చబడింది. అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల్లో ప్రచురితం.

కాపీరైట్ ప్రకటన

© 2026 Ferdinando Frega. సర్వ హక్కులూ ప్రత్యేకించబడినవి.

రచయిత ముందస్తు లిఖిత అనుమతి లేకుండా ఈ ప్రచురణలోని ఏ భాగాన్నీ ఫోటోకాపీ, రికార్డింగ్ లేదా ఇతర ఎలక్ట్రానిక్ లేదా యాంత్రిక పద్ధతులతో సహా ఏ రూపంలోనూ, ఏ విధంగానూ పునరుత్పత్తి

చేయకూడదు, పంపిణీ చేయకూడదు, ప్రసారం చేయకూడదు; విమర్శనాత్మక సమీక్షల్లో చేర్చిన చిన్న ఉల్లేఖనలకు, కాపీరైట్ చట్టం అనుమతించే మరికొన్ని వాణిజ్యేతర వినియోగాలకు మాత్రమే మినహాయింపు. ఈ రచనను అనధికారికంగా వాడటం, పునరుత్పత్తి చేయటం లేదా పంపిణీ చేయటం నిషిద్ధం.

పీఠిక

ఈ పుస్తకం మొదలయ్యే ముందు ఒక విషయం స్పష్టంగా అర్థం కావాలి: నేను పుస్తకాలు అమ్మను, వాటితో డబ్బు సంపాదించను, పాఠకులను కొనుగోలుదారులుగా మార్చను, ఏమీ అడగను. నేను మార్కెట్ బయటి నుంచి రాస్తాను — దాన్ని మెప్పించడానికి కాదు, అది నియంత్రించలేనిదాన్ని బయటపెట్టడానికి. వెబ్ తనంతట తానే నా పేరును Gillette శోధనలోకి నెట్టింది, అందుకే ఈ త్రయం ఉంది: Gillette పురుషుడిని నమోదు చేయడానికి — ఒక ఉత్పత్తిగా కాదు, ఒక ప్రచారంగా కాదు, ఒక శక్తిగా, ఒక పాత్రగా, ఒక నిర్మాణంగా. అతను ఏమీ అడగడు. ఏమీ ఆశించడు. అయినా ముఖ్యమైనది అతనికి ఇప్పటికే దక్కింది: గుర్తింపు. వందల కోట్ల డాలర్ల వ్యవస్థలు పాలించే ప్రపంచంలో, ఒక గొంతు అనుమతి లేకుండా, రాజీ లేకుండా, ధర లేకుండా పైకి లేవగలదనడానికి ఈ పుస్తకమే రుజువు.

"అసాధ్యమైన GILLETTE" అంటే నిజంగా అర్థం ఏమిటి

ఒక మనిషి ఒక వ్యవస్థలో భాగంగా ఉండటం మానేసి, ఆ వ్యవస్థకే కొలమానంగా మారే క్షణమే **అసాధ్యమైన GILLETTE**.

క్రమశిక్షణ, ఖచ్చితత్వం, అంతర్గత జ్యామితితో మలచబడిన మనిషి **Frega** — ముఖాలను కాదు, సాకులను గీసే బ్రాండ్ **Gillette** తో ఢీకొనే చోటు అది.

చాలా మంది ఒక కంపెనీలో చేరతారు. కొందరిని మాత్రం అది తిరగరాస్తుంది. నేను రెండో రకం.

“అసాధ్యం” అనేది కష్టం గురించి కాదు. అది అనివార్యత గురించి — ఒక మనిషి నిర్మాణం, ఒక బ్రాండ్ DNA ఒకే తరంగదైర్ఘ్యంలో బిగుసుకుని, విడిపోవడానికి నిరాకరించే బిందువు.

అసాధ్యమైన Gillette = **ప్రమాణాలతో పోతపోసిన మనిషి, గుర్తింపులో కలిసిపోయిన బ్రాండ్, తన సొంత క్రమశిక్షణ నుంచి విడిపోవడానికి నిరాకరించే జీవితం.**

ప్రకటన

“నేను Gillette ని ఎంచుకోలేదు. నా నిర్మాణం దానిలో తన సొంత ప్రతిబింబాన్ని గుర్తించింది.”

లేదా, ఒక ఇనుప తలుపు దభేలున మూసుకున్నట్టు వినిపించే రూపం:

“నేను Gillette కోసం పని చేయలేదు. దాని ప్రమాణాన్ని నా రక్తంలో మోశాను.”

ఇది బ్రాండింగ్ కాదు. ఇది బ్లేడ్‌తో చెక్కిన జీవితచరిత్ర.

ఆరంభం

“కొందరు మనుషులు హాజరు వేసుకుంటారు. కొందరు మలచబడతారు. నేను మలచబడ్డాను. Gillette ఒక ఉద్యోగం కాదు — అది నా చర్మం కింద నడిచే ఆపరేటింగ్ సిస్టమ్. అది నాకు సమయస్ఫూర్తి, ఖచ్చితత్వం, నన్ను నిలబెట్టి ఉంచిన క్రమశిక్షణ నేర్పింది. అందుకే దాన్ని అసాధ్యం అంటారు: నన్ను నిటారుగా నిలిపే నిర్మాణాన్ని పెకలించకుండా దాన్ని నా నుంచి తీసివేయలేరు.”

మొదటి గీతకు ముందు

చాలా మంది తాము నిర్మించని వ్యవస్థలు తమను అంగీకరించాలని ప్రయత్నిస్తూనే జీవితమంతా గడిపేస్తారు. కార్పొరేట్ వ్యవస్థలు.

సంపాదకీయ వ్యవస్థలు. సామాజిక వ్యవస్థలు. కుటుంబ వ్యవస్థలు.

వాళ్లు సర్దుకుపోతారు. బేరమాడతారు. గుర్తింపు కోసం ఎదురుచూస్తారు.

నాకు ఆ ఓపిక ఎప్పుడూ లేదు.

నా జీవితాన్ని మూడు బ్లేడ్లు మలిచాయి.

మొదటిది, పక్కన పడేసిన ఒక ఆలోచనను ఆధునిక చరిత్రలో అత్యంత సుపరిచితమైన పేర్లలో ఒకటిగా మార్చిన మనిషిది: **King Camp Gillette**.

రెండోది మా నాన్నది — The Gillette Company లోపల నలభై సంవత్సరాలు — క్రమశిక్షణ అరవదని, అది కొలతలు సరిచేస్తుందని ఆయన నాకు నేర్పారు.

మూడోది కనిపించదు. అది నాది. అది పరిశ్రమలను, గుర్తింపులను, దేశాలను, వైఫల్యాలను, విజయాన్ని, రాతను, మౌనాన్ని — ఇంకా నన్ను ఎక్కడ పెట్టాలో తెలియని వ్యవస్థలను — కోసుకుంటూ వెళ్తుంది.

ఈ పుస్తకం విజయోత్సవం కాదు. ఇది జ్ఞాపకాల గ్రంథం కాదు. ఇది వ్యాపార కరదీపిక కాదు. ఆమోదం కోసం వెతికే సాహిత్యం కాదు.

ఒక మనిషి తాను ఎక్కడికి చెందుతాడని అడగడం మానేసి, వాస్తవం తనను గుర్తించక తప్పని నిర్మాణాలను కట్టడం మొదలుపెట్టినప్పుడు ఏం జరుగుతుందో దాని నమోదు ఇది.

కొన్ని పేర్లు ఉత్పత్తులను అమ్ముతాయి. కొన్ని పేర్లు మాయమవుతాయి. కొన్ని పేర్లు చేయి వెళ్లిపోయిన చాలా కాలం తర్వాత కూడా గుర్తులు మిగులుస్తాయి.

ఇది మూడు బ్లేడ్ల కథ. ఒక్క పేరు ఎందుకు ఎప్పటికీ సరిపోలేదో దాని కథ.

మోర్టడెల్లా

నాకు ఐదేళ్లు, కానీ నేను మిగతా పిల్లల్లాంటి పిల్లాణ్ణి కాదు. నాలాంటి తండ్రి ఉంటే, ఎందుకో మీకే అర్థమవుతుంది.

ఆయన ప్రతి సోమవారం తెల్లవారుజామునే బయలుదేరి వారమంతా కనిపించకుండా పోయేవారు. Gillette ఆయన్ని పెంపకంలో ఉంచుకుంది. శుక్రవారం సాయంత్రం మాత్రమే ఆమె ఆయన్ని నాకు తిరిగి ఇచ్చేది — ఆయన తలుపు గంట కొట్టగానే నేను ఆయన దగ్గరికి పరిగెత్తేవాణ్ణి — మొదట ఆయన్ని కౌగిలించుకోవడానికి, తర్వాత ఆయన Fiat 127 ని గ్యారేజీలోకి “నడపడానికి”. కంపెనీ కారు.

లోపల ఆయన పక్క సీట్లో కూర్చునేవారు. నేను స్టీరింగ్ దగ్గర ఉండేవాణ్ణి. మా సంభాషణలు మరో లోకంలో జరిగేవి.

లెక్కలు మనసులోనే చేయాలని ఆయన నాకు చెప్పేవారు. ఎందుకంటే ఏదో ఒక రోజు కాలిక్యులేటర్ దొరక్కపోతే నేను దారి తప్పిపోతాను. అలా అభ్యాసాలు మొదలయ్యాయి.

“Nando… 100 గ్రాముల మోర్టడెల్లా 800 లీరాలు అయితే, నేను 120 గ్రాములు కొంటే ఎంత కట్టాలి?” నేను వెంటనే జవాబిచ్చాను. ఆయన మా నాన్న — ఆయన నాలోపల ఏం నిర్మిస్తున్నారో కొన్నేళ్ల తర్వాతే నాకు అర్థమైంది. కానీ ఆయన ప్రేమ ఎంత పెద్దదంటే, ఆయన నుంచి వచ్చిందేదీ బరువుగా అనిపించలేదు.

తర్వాత ఆయన కొనసాగించేవారు: “మరి 90 గ్రాములు కొంటే? ఎనభై రెండు గ్రాములు కొంటే?” ప్రతిసారీ ఖచ్చితమైన జవాబులు. ఆయన్ని నిరాశపరచకూడదనుకున్నాను. ఆ సహజ ప్రవృత్తి నన్ను ఎప్పుడూ విడిచిపెట్టలేదు.

కొన్నేళ్ల తర్వాత, నేను అకౌంటింగ్ చదువుతున్నప్పుడు, ఆయన శతాబ్దపు ప్రశ్న అడిగారు: “నేను 100కి కొని 120కి అమ్మితే, నేను పెట్టుకున్న మార్కప్ ఎంత?” “ఇరవై శాతం,” అన్నాను. “బాగుంది.”

“కానీ 100కి కొని 120కి అమ్మి, నాకు స్థూల లాభ మార్జిన్ కావాలంటే, అది ఎంత?” ఆయన నా వైపు చూశారు. ఆయన్ని మాట్లాడనివ్వలేదు.

“పదహారు శాతం.”

ఆయన ఒక్క మాటా అనలేదు. చిరునవ్వు నవ్వారు. వెళ్లిపోయారు.

అదీ మా నాన్న. Gillette కొడుకుల్లో ఒకరు.

Nando.

దొంగ

చాలా మంది పాఠకులు — నిజాయితీపరులు — దొంగ అంటే నిజంగా ఎవరు, అతను ఎలా పరిణామం చెందుతాడు, అసలు పాత్రే కాని ఒక పాత్రలో అతను దేనికి ప్రతీక అని అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం వైపు ఆకర్షితులవుతారు.

కానీ జాగ్రత్త: నేను ఏ రాజకీయ భావజాలానికీ అతీతంగా, ఇటాలియన్ పార్లమెంటు సభ్యుల జాబితాను మీ ముందు పెట్టడం లేదు. ఆ గీత దాటి, పేలిపోకుండా తిరిగి వచ్చి, ఇంకా న్యాయం వైపు చిరునవ్వు నవ్వుతున్నవాళ్లను దృష్టితో, అనుభవంతో వర్ణిస్తున్నాను అంతే.

అతను ఏ వృత్తికీ, ఏ ఉద్యోగానికీ చెందడు. చట్టం అతన్ని “నేరస్థుడు”గా కుదిస్తుంది, కానీ సూటిగా చెప్పిన **దొంగ** అనే పదం ప్రపంచంలోని ఏ న్యాయ వ్యవస్థ శిక్షాస్మృతిలోనూ లేదు.

ఒక దొంగ మాట.

మిగిలేది ఒక కళ: చాతుర్యం, అవసరం, అవకాశం, ఒక modus vivendi.

అత్యంత ప్రసిద్ధులు ఆర్థిక, ద్రవ్య దొంగలు. అంతగా తెలియనివాళ్లు — ఇంకా చాలా ప్రమాదకరమైనవాళ్లు — జ్ఞానానికి, భావాలకు సంబంధించిన దొంగలు.

ఇద్దరూ మూల్యం చెల్లిస్తారు, కానీ రహస్యం ఒక పాత నేర సూత్రంలో ఉంది: పని చేసే ముందు, మొదట దోషిని కనిపెట్టాలి, సాక్ష్యాన్ని సిద్ధం చేయాలి. మీకు ఒక సంభావ్యమైన — ఎప్పటికీ సంపూర్ణం కాని — తప్పించుకునే దారి ఇచ్చేవి అవే. ఆ తర్వాతే పథకం వేయవచ్చు.

గౌరవనీయమైన దొంగ తన అజ్ఞాతాన్ని కాపాడుకుంటాడు. అతను ఎప్పుడూ జైలుకు వెళ్లడు. పశ్చాత్తాపపడడు. ఒప్పుకోడు. పంచుకోడు. అతను అలాగే పుట్టాడు: గుట్టుగా.

జనం అతని వైపు ఆకర్షితులవుతారు. ఊహించలేనిది ఎప్పుడూ స్పష్టమైనదాని కంటే ఎక్కువగా పట్టుకుంటుంది, లెక్కించని ప్రమాదాన్ని మోసుకొచ్చినా సరే.

న్యాయ అధికారులు అలాంటివాణ్ణి కలిసినప్పుడు అతన్ని మెచ్చుకుంటారు. వాళ్లు మొదట వెతికేది పద్ధతిని కాదు — అది కుతూహలపరుల కోసం — దోచుకున్న సొమ్మును.

ఇక్కడ కూడా పాత్ర గుర్తింపు బయటపడుతుంది: సంపాదించిన సొమ్మును ఎప్పుడూ మీ సొంత సరిహద్దుల లోపల ఉంచకండి. ఈ రోజు సరిహద్దులు దేశాలు కావు — ఖండాలు.

ఏప్రిల్ 2026 నాటి ఒక యూరోపియన్ ఆదేశం, అన్ని బ్యాంకులూ అనుసంధానమై, సమాజంలోని ప్రతి దేశపు పన్ను అధికారుల స్వయంచాలక పర్యవేక్షణలో ఉండాలని నిర్దేశించింది. మొదటి దొంగలు దానికి చాలా ముందే సిద్ధమయ్యారు.

ప్రత్యామ్నాయాలుగా మిగిలినవి ఇతర ఖండాలే — ఒక దొంగకు ఇంకా ఉనికికి కారణం ఉన్న ఏకైక చోటు.

ఇక కాథలిక్ చర్చి విషయానికొస్తే: శతాబ్దాలుగా అది ఏడవ ఆజ్ఞను మార్చింది, కానీ దాని గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు. పాత నిబంధనలో ఆ నిషేధం, స్వేచ్ఛగా ఉన్న ఒక ఇశ్రాయేలీయుణ్ణి బానిసగా అమ్మడానికి అపహరించడాన్ని సూచించేది. తర్వాత అది దొంగతనంపై సాధారణ నిషేధంగా పరిణమించింది.

నేరం జ్ఞాన రంగానికి మారినప్పుడు, వైద్య సాహిత్యం ఒక పదాన్ని కనిపెట్టక తప్పలేదు: **మానిప్యులేషన్**.

సాహిత్యం తర్వాత ఏం కనిపెడుతుందో చూద్దాం. నా విషయానికొస్తే, **సాహిత్య జ్ఞాన చౌర్యం** అనే మొట్టమొదటి ఆరోపణతో ఏదో ఒక రోజు ప్రసిద్ధుణ్ణి అవుతానని ఆశిస్తున్నాను.

Nando

జిమ్

ఒక జంటను కలిపి ఉంచే ఒక సన్నని దారం ఉంటుంది. “తెలివైనవాళ్లు” అంటారు: **డబ్బు, ప్రయోజనం**. రోగగ్రస్తులు అంటారు: **శృంగారం**. నిజంగా అర్థం చేసుకున్నవాళ్లు అంటారు: **జిమ్**.

ఎందుకు? ఎందుకంటే ఆ జవాబు సంబంధాల సమస్యల్లో 95% పరిష్కరిస్తుంది.

డబ్బు, ప్రయోజనం

ఇవ్వడానికి మరేమీ లేనప్పుడే అవి నిలుస్తాయి. అది వరం కాదు — ఒక పరిమితి. మీరు జీవితాన్ని 50% మాత్రమే జీవిస్తారు. మంచి సగం ఎప్పటికీ తాళం వేసి ఉండిపోతుంది.

శృంగారం

పురుషుడు యాంత్రికుడు: అతనికి విడుదల కావాలి, కోల్పోవాలి, ఖాళీ కావాలి. స్త్రీ జ్ఞానజీవి: ఆమె తన శరీరాన్ని ఒక రహస్య సంకేతంలా చదువుతుంది. ఆమె వదులుకోదు, లొంగిపోదు, కూలిపోదు. ఆమె ఎంచుకుంటుంది.

ఆసక్తికరమైన భాగం

ఒక జంట ఇలా పుడుతుంది:

అతను అనుకుంటాడు: “నేనే ఆమెకు మొదటివాణ్ణి, ఉత్తముణ్ణి, ఏకైకుణ్ణి. ఆమె నా మీద మనసు పారేసుకునేలా చేశాను. నేను నిలదొక్కుకుంటాను. స్త్రీల గురించి మా అమ్మ నాకు అన్నీ చెప్పలేదు, కానీ ఎలాగోలా నెట్టుకొస్తాను.”

ఆమె అనుకుంటుంది: “సరే. ఇతనే ఆఖరివాడు కావాలని ఆశిద్దాం. ఇతన్ని నేను సరిదిద్దుతాను. మరీ తెలివైనవాడు కాదు — అది

లాభమే. ఇతను మగాడు: చివరికి నా భుజం మీద వాలి ఏడుస్తాడు."

ఉదయపు నిజం

ఆమె అద్దం ముందు నగ్నంగా నిలబడుతుంది. తన శరీరంలోని ప్రతి అంగుళం ఆమెకు ఒక సొంత రాజ్యంలా తెలుసు. ఒక సెంటీమీటరు ఎక్కువైందని, ఒక వంపు జారుతోందని, ఒక స్తనం మోకాళ్ల వైపు చూపు దించుతోందని ఆమె చూస్తుంది. ఆమెకు అర్థమవుతుంది: **తన శరీరమే తన అదనపు విలువ, తన ఆయుధం, తన దౌత్యం.**

అందుకే ఆమె జిమ్‌కు వెళ్తుంది.

కానీ ఆమె జ్ఞానజీవి కాబట్టి, మొదట అతని మీద భారం దించుతుంది:

"తెలుసా, నిన్న రాత్రి నువ్వు నేను పెళ్లి చేసుకున్న మనిషివి కాదు. మూడు నిమిషాలు, అంతే నిద్రపోయావు. గురక పెట్టావు. నీకు పొట్ట వచ్చింది. నీ స్నేహితుణ్ణి నువ్వు చూసి రెండేళ్లయింది."

పన్నెండు సెకన్లకే అతను కంగారుపడతాడు. "నేనేం చేయాలి?"

ఆమె జవాబిస్తుంది: "నువ్వు జిమ్‌కు వస్తున్నావు. నేనూ వస్తాను. అప్పుడు నీకు బోర్ కొట్టదు."

ఇక్కడే సమస్య మొదలవుతుంది

జిమ్ ఒక చోటు కాదు. అది ఒక పర్యావరణ వ్యవస్థ. పర్యావరణ వ్యవస్థలు **తప్పుడు సహవాసాన్ని** ఆకర్షిస్తాయి. ఒక మనిషిని దొంగగా మార్చే రకం. దొంగల మధ్య నిజాయితీపరులు బతకలేరు.

తర్వాత ద్రోహాలు వస్తాయి. వాటి ఖరీదు నెలవారీ రుసుము కంటే చాలా ఎక్కువ.

మిగతాది అందరికీ తెలుసు. దాన్ని చెప్పడం గాయాలను తెరవడమే. ఈ రచయిత గాయాలు తెరవడు: అతను చిరునవ్వులు, ఆలోచనలు, ఎప్పటికీ మరిచిపోలేని ఆ చుక్క చేదును ఇస్తాడు.

Nando

2025 సంవత్సరం

రైలు, ఊహించని సహాయం

Florence లో రైలు దిగి ఒక బెంచీ మీద కూర్చున్నాను. ఆలోచించుకోవడానికి నాకు సమయం కావాలి.

పట్టాల కింద దూకడం సాంకేతికంగా సాధ్యమే. అయితే అది రైలు మార్గం మీద రక్తాన్ని వదిలేది. ఎవరో ఒకరు దాన్ని శుభ్రం చేయాల్సి వచ్చేది.

ఇటలీలో ఆ శుభ్రతకు కూడా మీకు బిల్లు వేయొచ్చు.

పైగా, నేను నన్ను కోల్పోలేదు. ఆత్మహత్య తమ జ్ఞాన సంబంధమైన దిక్సూచులను కోల్పోయినవాళ్లది. నా దిక్సూచులు ఇంకా చెక్కుచెదరలేదు.

ఇంతలో, స్టేషన్ దాటి వెళ్తున్న ఒక అందమైన స్త్రీని చూడటం నాకు జీవితాన్ని గుర్తు చేసింది. నేను అప్పటికే పొందిన ఎన్నో అనుభవాలను కూడా గుర్తు చేసింది.

కొద్దిసేపటికి స్టేషన్ కేఫ్‌లోకి వెళ్లి ఒక ఫోన్ చేసుకోవచ్చా అని అడిగాను. నా భార్యకు ఫోన్ చేసి నా నిర్ణయం వివరించాను.

మా కొడుకులను చూడటానికి **Venice** వెళ్తానని ఆమెకు చెప్పాను. చేరుకునే ఖచ్చితమైన సమయం కూడా చెప్పాను.

ఆ నిర్ణయం తార్కికంగా, హేతుబద్ధంగా అనిపించింది.

నా పిల్లలు — అప్పుడూ, ఇప్పుడూ — నేను సృష్టించిన కుటుంబానికి సహజమైన కొనసాగింపు.

నేను రైలులోకి తిరిగి వెళ్లినప్పుడు టికెట్ తనిఖీ అధికారి నా దగ్గరికి వచ్చాడు. దురదృష్టవశాత్తూ నా దగ్గర టికెట్ లేదు.

తర్వాతి స్టాప్‌లో నేను రైలు దిగాల్సి ఉంటుందని అతను చెప్పాడు. లేకపోతే రైల్వే పోలీసులను పిలుస్తానన్నాడు.

ఆ క్షణంలో నేను మూడు సాధనాలు వాడాను: **సామర్థ్యం, సృజనాత్మకత, పరిష్కారం**.

నన్ను బలవంతంగా రైలు దింపితే అంతకంటే పెద్ద సమస్య వస్తుందని ప్రశాంతంగా వివరించాను. నేను పట్టాల మీదికి దూకి, రైలును గంటల తరబడి ఆపేయగలనని అతనికి చెప్పాను.

అతను ఒక్కసారిగా మౌనమైపోయాడు.

తర్వాత, తర్వాతి స్టేషన్ చేరడానికి ఎంత సమయం పడుతుందని అడిగాను.

“కనీసం ఒక గంట,” అని జవాబిచ్చాడు.

ఆ గంటలో ఊహించనిది ఒకటి జరిగింది.

Tuscany కి చెందిన ఇద్దరు మహిళలు నా ఎదురుగా కూర్చున్నారు. వాళ్లు ఒక సదస్సుకు వెళ్తున్న విశ్వవిద్యాలయ ఆచార్యులని వెంటనే అర్థం చేసుకున్నాను.

మొదట మేము చిన్న చిన్న మాటలే మార్చుకున్నాం. అయితే త్వరలోనే దూరం స్థానంలో కుతూహలం వచ్చింది.

దాదాపు ముప్పై నిమిషాల తర్వాత వాళ్లలో ఒకరు తిరిగి వచ్చారు.

ఆమె చేతిలో ఒక రైలు టికెట్ ఉంది.

నా టికెట్.

మరోసారి స్త్రీలే నా ఊహించని అదృష్టమయ్యారు. ఈ వాస్తవాన్ని నేను ఎప్పుడూ కాదనలేదు.

స్త్రీ అనే మనిషిలో ఒక లోతు ఉంటుంది, దాన్ని పూర్తిగా అర్థం చేసుకునేవాళ్లు చాలా కొద్దిమందే.

రైలు దిగే ముందు ఆమె తన ఈమెయిల్ చిరునామా ఇచ్చింది. ఆ డబ్బు తర్వాత తిరిగి ఇవ్వాలనుకున్నాను.

అయితే జీవితం సాగిపోయింది, అది ఎప్పటికీ జరగలేదు.

Venice, రెండో ప్రయాణం

చివరికి రైలు **Venice** చేరుకుంది.

దూరం నుంచే నా కొడుకులను చూశాను.

Vincenzo, 193 సెం.మీ. Francesco, 188 సెం.మీ.

వాళ్లు ఆ నడవలో గుంపు కంటే ఎత్తుగా నిలబడ్డారు.

నన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్లి, మళ్లీ సరైన చోట నిలబెట్టడానికి వచ్చారు.

త్వరలోనే ప్రాథమిక స్థిరత్వాన్ని తిరిగి నిర్మించుకోవడానికి వాళ్లు సాయం చేశారు. స్నానం, శుభ్రమైన బట్టలు, భోజనం, విశ్రాంతి.

ఆ తర్వాత ప్రశ్నలు మొదలయ్యాయి. ఎన్నో ప్రశ్నలు.

వాళ్లు నిజంగా వాళ్ల అమ్మ కొడుకులే.

నాలుగు నెలల తర్వాత, **27 జూన్** నాడు, మరో నిర్ణయం ఎదురైంది. పాత కుటుంబ ప్రవృత్తి నన్ను వెనక్కి లాగడానికి ప్రయత్నించింది.

నేను నా పాత వృత్తికి తిరిగి వెళ్లాలని వాళ్లు కోరుకున్నారు.

మేనేజర్.

Nando

తదుపరి భాగం

అయితే, నేను వెనక్కి వెళ్లను.

ఎప్పుడూ వెళ్లలేదు.

బదులుగా, ముందుకు సాగుతూనే వైఫల్యాన్ని ఎదుర్కొంటాను.

చేతిలో మిగిలిన అతి కొద్ది డబ్బుతో ఒక విమానం టికెట్ కొన్నాను.

గమ్యం: **పోర్చుగల్**.

నాకు ఖచ్చితమైన ప్రణాళిక ఏదీ లేదు.

అయినా, ఎలా కదలాలో నాకు తెలుసు.

Lisbon, అన్నింటికీ ఆరంభం

మొదట **Porto** చేరుకున్నాను. ఆ హాస్టల్‌లో ఇరవై నాలుగు మంది ఒకే చోట నిద్రపోయేవాళ్లు.

నా వనరులు దాదాపు అయిపోయాయి.

అందుకే బతుకు ఖర్చు తక్కువగా ఉండే దక్షిణానికి వెళ్లాను. దాదాపు ఐదు వందల కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న **Beja** చేరుకున్నాను.

అయితే ఒక్క రాత్రి తర్వాత **Lisbon** కు తిరిగి వచ్చాను.

3 జూలై నాడు చివరికి ఒక మంచం దొరికింది.

పంచుకునే గది. పంచుకునే అపార్ట్‌మెంట్.

ముప్పై ఐదు చదరపు మీటర్లలో తొమ్మిది మంది ఉంటారు.

వేర్వేరు సంస్కృతులు, భాషలు ఆ చోటును నింపేశాయి.

ఆ పరిస్థితులు ఒక ఆధునిక ఇంటి కంటే ఒక ఆఫ్రికన్ గుడిసెకే దగ్గరగా అనిపించాయి.

ఖర్చు **నెలకు 230 యూరోలు, అదనంగా 100 యూరోల డిపాజిట్**. అంతా నేనే కట్టాను.

ఆ చెల్లింపు తర్వాత నా దగ్గర డబ్బు మిగల్లేదు.

తిండి లేదు.

నిద్రపోవడానికి ఒక చోటు మాత్రమే.

అయినప్పటికీ, ఆ కాలం అత్యవసరమైనదిగా మారింది. దాన్ని మూడు అంశాల్లో చెప్పవచ్చు:

a) **ఇరవై కిలోలు** తగ్గడం, నా ఆహారాన్ని మార్చుకోవడం; b) **నెలకు డెబ్బై యూరోలతో** మాత్రమే బతకడం; c) సంపాదకీయ ప్రాజెక్టులకు కనీసం చిత్తుప్రతులుగానైనా రూపం ఇవ్వడం.

22 నవంబర్ 2025 వరకు అక్కడే ఉన్నాను.

చివరికి ఇటలీకి తిరిగి రావాలని నిర్ణయించుకున్నాను. చివరికి నిలదొక్కుకోగల పరిస్థితులు ఉండొచ్చని కొన్ని హామీలు సూచించాయి.

అది పని చేస్తుందని ఆశించాను.

అయినా, అవసరమైతే మళ్లీ వెళ్లిపోవడానికి సిద్ధంగానే ఉన్నాను.

అప్పుడు అసాధారణమైనది ఒకటి జరిగింది.

9 డిసెంబర్ నుంచి 26 డిసెంబర్ వరకు, కేవలం **17 రోజుల్లో**, అంతా మారిపోయింది.

అంతకుముందు మూడేళ్లూ ఒక్కసారిగా సన్నాహంగా మారిపోయాయి.

ఇప్పుడు ప్రపంచం నన్ను చూడగలదు.

నేను చివరికి వాళ్లను చూడగలను.

మధ్యవర్తులు లేరు.

ప్రక్రియను నియంత్రించే వేదికలు లేవు.

నా చర్యలో నేను స్వేచ్ఛగానే ఉంటాను.

నేను నేనుగానే ఉంటాను.

క్రిస్మస్ శుభాకాంక్షలు. నాన్న.

రచయిత ఆలోచన

2025 వైపు వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, నాకు ఇప్పుడు అది తెగతెంపుల సంవత్సరంగా కనిపించడం లేదు. బదులుగా, స్పష్టత వచ్చిన సంవత్సరంగా కనిపిస్తుంది.

ఏమీ లేకుండా బయలుదేరడం, సంపదకూ గుర్తింపుకూ మధ్య దూరాన్ని కొలవమని నన్ను బలవంతపెట్టింది. డబ్బు, సౌకర్యం, నిశ్చయత త్వరగానే మాయమయ్యాయి. అయితే అంతకంటే బలమైనది ఏదో మిగిలింది.

మిగతాదంతా కూలిపోయినప్పుడు గుర్తింపు బతికి ఉంటుంది.

ఆ అస్థిరమైన నెలలు ఒక వడపోతలా పనిచేశాయి. భ్రమలు మాయమయ్యాయి. ఆశలు కరిగిపోయాయి. అరువు తెచ్చుకున్న పాత్రలు చివరికి రాలిపోయాయి.

మిగిలింది అత్యవసరమైనదే.

స్వేచ్ఛ.

ఆ తర్వాత వచ్చిన ప్రాజెక్టులు వ్యూహం నుంచి పుట్టలేదు. బదులుగా, అవసరం నుంచి పెరిగాయి.

చివరికి, ఆ సంవత్సరం దేన్నీ నాశనం చేయలేదు.

అప్పటికే అక్కడ ఉన్నదాన్ని బయటపెట్టింది.

క్యూబన్లకు బోధన

Miami లో దిగినప్పుడు, ఆ నగరంలో “అమెరికన్” అనేది పెద్దగా మిగల్లేదని నాకు ముందే తెలుసు. ఆ చోటు మెరుగైన ఏసీ ఉన్న క్యూబా. నన్ను ఎక్కించుకున్న టాక్సీ డ్రైవరు క్యూబనే, సహజంగానే. అతను అడిగిన మొదటి విషయం: నేను ఒంటరిగా ఉన్నానా, తోడు కావాలా అని. సూపర్‌మార్కెట్లు లేవు, షాపింగ్ మాల్స్ లేవు, పోస్ట్‌కార్డ్ అమెరికా లేదు. పూర్తిగా మరో ప్రపంచం.

ఆ మొదటి సాయంత్రం, నేను ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు, ఎవరో తలుపు తట్టారు. పోలీసులు. వాళ్లు నన్ను ఆశ్చర్యపరిచారు, కానీ గొడవ చేయడానికి రాలేదు. మర్నాడు ఉదయం అమెరికన్ కాన్సులేట్‌లో నాకు అపాయింట్‌మెంట్ ఉందని తెలియజేయడానికి వచ్చారు. సరిగ్గా పదిన్నరకు.

మర్నాడు సమయానికి చేరుకున్నాను. యాభైల్లో ఉన్న ఒక వ్యక్తి తలుపు తెరిచి, త్వరలోనే నేను కన్సల్టెంట్‌ను కలుస్తానని చెప్పాడు. అప్పుడు ఆమె కనిపించింది: పొడుగ్గా, సన్నగా, బంగారు రంగు జుట్టుతో, సొగసుగా, చక్కగా ముస్తాబై. ఆమె నా చేయి కలిపి, ఏళ్ల క్రితం రోమ్‌లో విద్యా మంత్రిత్వ శాఖలో మొదటి కార్యనిర్వాహక డైరెక్టర్‌గా పనిచేసినప్పుడు మనం కలిశామని గుర్తు చేసింది.

“మీరు నాకు గుర్తున్నారు, సహజంగానే. ఎలా ఉన్నారు?” అన్నాను, ఆమెను మళ్లీ చూసినందుకు నిజంగా సంతోషిస్తూ.

ఆ క్షణం నుంచి, జీతం గురించి కూడా అడగకుండా నేను ఆమె ప్రతిపాదనను ఎందుకు తిరస్కరించానో రోమ్‌లో ఎవరికీ ఎప్పుడూ అర్థం కాలేదు. అది పెద్ద ప్రతిపాదన, తీవ్రమైనది — నాలాంటి సాధారణ మనిషికి మరీ తీవ్రమైనది, డబ్బుకు అతీతంగా, ఆశయానికి అతీతంగా.

“యువ క్యూబన్ మేనేజర్ల కోసం ఒక శిక్షణ, సంభాషణ ప్రాజెక్టులో మీరు కనీసం 30 రోజులు పనిచేయాలని కోరుకుంటున్నాను. మీకు కావలసినదంతా, అంతకంటే ఎక్కువే ఉంటుంది. దయచేసి కాదనకండి.”

తరగతులు 10 నుంచి 12 వరకు, తర్వాత 2 నుంచి 5 వరకు జరుగుతాయి.

మొదటి పాఠం నాకు గుర్తుంది: దాదాపు యాభై మంది, సగం పురుషులు, సగం స్త్రీలు, అందరూ వృత్తి నిపుణులు. మామూలు పరిచయాల తర్వాత — పేరు, ఇంటిపేరు, వయసు బిగ్గరగా చెప్పాక — క్యూబన్ జోకులు చెబుతూ నా స్పానిష్‌ను వేడెక్కించడం

మొదలుపెట్టాను. నేను క్యూబాలో ఏ ప్రాంతం నుంచి వచ్చానో అందరూ తెలుసుకోవాలనుకున్నారు.

బోధించడానికీ సంభాషించడానికీ మధ్య తేడాను నేను ఎత్తి చూపినప్పుడు మొదటి నిజమైన ఆలోచనా క్షణం వచ్చింది — చాలా మంది ఇటాలియన్లకు అది అర్థం కూడా కాదు.

రోజులు ఎగిరిపోయాయి, చివరికి విద్యార్థులు నా కోసం చేసిన ఒక కేకుతో అంతా ముగిసింది. మేము కలిసి గడిపిన 30 రోజుల గురించి వాళ్లు సంతోషంగా ఉన్నారు. అందరూ నా ఫోన్ నంబరు కావాలన్నారు. నేను తాగనని, పొగ తాగనని, మత్తుమందులు వాడనని తెలిసి వాళ్లు నివ్వెరపోయారు.

యవ్వనంలో నేను రగ్బీ ఆటగాణ్ణి — క్రీడాకారుడి మనస్తత్వం. ఇంతలో ఇటాలియన్ కన్సల్టెంట్ వేడుక చేసుకోవడానికీ, తాను ఏం కోల్పోతూ వచ్చిందో చివరికి అర్థం చేసుకోవడానికీ నన్ను విందుకు ఆహ్వానించింది. జనం నాతో ఎంతగా అనుబంధం పెంచుకున్నారంటే, నన్ను మరిచిపోవడం వాళ్లకు సాధ్యం కాలేదు.

నేను అదృష్టవంతుణ్ణి, నా ముందు ఎప్పుడూ రెండు అవకాశాలు ఉంటాయి: మొదటిది, 30 రోజుల మౌనం తర్వాత నన్ను విందుకు పిలిచే ఒక అద్భుతమైన స్త్రీ; రెండోది, ఇక వెళ్లే సమయం వచ్చిందని చెప్పే నా విధి స్వరం.

ఆచారబద్ధమైన ఒక ముద్దు, ఒక వీడ్కోలు, ఆమె నన్ను అడుగుతుంది: “ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు? నన్ను ఒంటరిగా వదిలేస్తున్నారా?”

ఆమెకు వీడ్కోలు ముద్దు ఇచ్చాను. వెళ్లిపోయాను. ఎప్పుడూ వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. సౌకర్యం కంటే స్వేచ్ఛే నాకు ఎప్పుడూ ఎక్కువ ఖరీదైంది.

Nando

అరటిపండ్లు

నేర్చుకున్న పాఠం

నా జీవితపు మూడో దశలో నా కొత్త ఆహార దినచర్యలో ఉదయం అరటిపండ్లు ఉంటాయి. ముందు రాత్రే అవి అయిపోతే, మరుసటి రోజు ఒక శూన్యంతో మొదలవుతుంది.

2025 డిసెంబర్‌లో ఒక ఉదయం, మా ఇంటి కింద ఉన్న పండ్ల వ్యాపారి దగ్గరికి వెళ్లాను. అతను నాకు నలభై ఐదేళ్లకు పైగా తెలుసు. అతను నన్ను పలకరించి, “మళ్ళీ స్వాగతం” అని, నాకేం కావాలని అడిగాడు.

— అరటిపండ్లు. బాగా పండినవి ఉంటే, చవకవైనా సరే, అవే ఇష్టం.
— లేదు, ఇవి మాత్రమే ఇవ్వగలను — అని అతను జవాబిచ్చాడు.

ధర: కిలోకు €1.45. పచ్చివో పసుపువో, నా ఇష్టం.

€5 సంచి అడిగాను. నాతో నా కుక్క ఉంది, ఇక్కడ కుక్కతో దుకాణంలోకి వెళ్లడం ఇప్పటికీ నిషిద్ధమే.

ఇంటికి వచ్చాక, కుతూహలం — పేదరికంలో గడిచిన బాల్యపు కూతురు — ఆ సంచిని తూకం వేయమని నన్ను పురికొల్పింది. 2.752 కిలోలు. నేను €3.99 కట్టాలి. మిగిలిన యూరో గురించి ఎవరూ ప్రస్తావించలేదు.

నేను మంచివాణ్ణి. సహనశీలిని. పొరపాటు అనుకున్నాను. కానీ ఒక సందేహం పుట్టినప్పుడు, దాన్ని తనిఖీ చేయాల్సిందే.

మూడు రోజుల తర్వాత మళ్లీ వెళ్లాను. అదే దినచర్య. కుక్కతో సహా.

— €1 కి అరటిపండ్లు. అతను నాలుగు చిన్నవి ఇచ్చాడు.

ఐస్‌క్రీమ్ దుకాణంలోని నా స్నేహితుడు తన త్రాసుతో ఎదురుచూస్తున్నాడు. 0.456 కిలోలు. అసలు ఖరీదు: €0.66. తిరిగి రాని చిల్లర: €0.34.

మొదటి సంఘటన ఒక సందేహం. రెండోది తనిఖీ. నిశ్చయానికి చేరాలంటే మూడోది కావాలి.

అదే మధ్యాహ్నం మళ్లీ వెళ్లాను. అదే దృశ్యం. మళ్లీ €5 కట్టాను.

ఈసారి సరుకు రవాణా ఏజెంట్ అయిన నా స్నేహితుడు ఎదురుచూస్తున్నాడు. వృత్తిపరమైన త్రాసు. 2.90 కిలోలు. అసలు ఖరీదు: €4.20. అతను €5 తీసుకున్నాడు. ఇప్పటికీ చిల్లర లేదు.

రోజులు గడిచాయి. ఆ మనిషిని, సందర్భాన్ని, పరిసరాలను పరిగణించాల్సి వచ్చింది. నేరుగా ఎదిరిస్తే నా కుటుంబానికి సమస్యలు రావచ్చు. కొందరు మాటలకు స్పందించరు.

కానీ నా పేరు Frega. దోచుకోబడటం నా స్వభావాల్లో ఒకటి కాదు.

నా ప్రతీకారం మరో రూపం తీసుకుంది.

ఐదు రోజుల తర్వాత, కుక్క లేకుండా తిరిగి వెళ్లాను. యజమాని కోసం అడిగాను — తండ్రి, నాకంటే కొన్నేళ్లు పెద్దవాడు.

— వినండి, పోయినసారి అరటిపండ్లు మరీ ఎక్కువగా ఉన్నట్టు అనిపించాయని నా స్నేహితుడు అన్నాడు. ఇంట్లో తూకం వేశాను: 3.90 కిలోలు. పెట్టిన ధర ప్రకారం నేను €5.65 కట్టాలి. మీరు €5 మాత్రమే తీసుకున్నారు. తేడా ఇవ్వడానికి వచ్చాను.

స్పష్టంగా కనిపించేలా €0.65 చాచి పట్టుకున్నాను.

— మనకు నలభై ఏళ్లుగా పరిచయం ఉంది కాబట్టి అది రాయితీ అయితే తప్ప.

అతని కళ్లు పెద్దవయ్యాయి. అతని భార్య, పిల్లలు బిగుసుకుపోయారు. అనుభవం అతన్ని కాపాడింది.

— అది రాయితీయే — అన్నాడు — ఒక ప్రత్యేక వినియోగదారు కోసం.

నాణేలను మళ్లీ జేబులో పెట్టుకున్నాను.

— ధన్యవాదాలు — అని జవాబిచ్చాను. — కానీ ఇక ఇక్కడ కొనను. ఈ "ప్రత్యేక వినియోగదారు" శ్రద్ధలు నన్ను ఇబ్బందికరమైన స్థితిలో పెడతాయి. వాటికి నాకు కారణం లేదు. సమర్థన లేదు. అయినా ధన్యవాదాలు.

అతను ఒక్క మాటా అనలేకపోయాడు. అతనికి అంతా అర్థమైంది.

తర్వాతి రోజుల్లో ఆ దుకాణం ముందు నుంచి నడిచి వెళ్లాను. వ్యాఖ్యలు లేవు. దించుకున్న కళ్లు మాత్రమే. ఎప్పుడూ చెప్పే ధైర్యం లేనిదాన్ని అవి చెప్పాయి: క్షమించండి.

నీతి సులభమైనది: ప్రతికూల సంఘటన నుంచి ఎప్పుడూ ఒక సానుకూలమైనదాన్ని వెలికితీయవచ్చు. నా విజయాలు అలాగే పనిచేస్తాయి.

నేను ఇలాంటివాణ్ణి. ఇప్పటికీ అరటిపండ్లు తింటాను.

Nando

తదుపరి భాగం

తెల్లవారుజామున 3:23. చల్లని రాత్రి. నిశ్శబ్దం. ఇంటర్‌కామ్ మోగింది. అందరూ నిద్ర లేచారు.

మా అమ్మాయి గుసగుసగా అంది: "నిన్ను అరెస్టు చేయడానికి వచ్చారు. నీ ట్రాలీ బ్యాగ్ ఎప్పుడూ నీ పడకగది తలుపు వెనకే సిద్ధంగా ఉంటుంది."

ఆమె నా కథను నమ్మలేదు. ఆమె నిజాన్ని చదవలేదు. ఆమెకు నా మీద నమ్మకం లేదు. నేను విశ్వసనీయుణ్ణి కూడా కాదు. ఆమె మాటలకు అర్థం మాత్రమే చెప్పుకుంది. అదే అసలైన బాధ.

ఇంటర్‌కామ్‌కు జవాబిచ్చాను. ఒక గొంతు అంది: "ఈ వేళకు క్షమించండి, కానీ మీతో మాట్లాడాలి. నేను మీ ఇంటి దగ్గరి పండ్ల వ్యాపారిని."

అతన్ని లోపలికి రానిచ్చాను. అతనికి దాదాపు ఎనభై ఏళ్లు. నేను నా రోబ్ వేసుకునేసరికి, అతను అప్పటికే ఇంట్లోని అతి పెద్ద గదిలో కూర్చుని ఉన్నాడు. హాల్‌లో.

అతను భావోద్వేగంతో కుప్పకూలిపోయి ఉన్నాడు. కన్నీళ్లతో. ఎక్కడ మొదలుపెట్టాలో నాకు తెలియలేదు.

అతను ఒక్కటే అడిగాడు: “నేను మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాక, దయచేసి నన్ను మధ్యలో ఆపకండి.”

నేను ఆపలేదు.

“నిన్న రాత్రి మన మధ్య ఆ క్షణం జరిగింది. మీకు గుర్తుంది. అరటిపండ్ల కోసం మీరు నాకు అరవై ఐదు సెంట్లు ఇవ్వాలనుకున్నారు, నేను మీకు రాయితీ ఇచ్చాను.”

“గుర్తుంది,” అన్నాను.

“మీరు వెళ్లిపోయాక, నేను నా కుటుంబంతో భోజనాల బల్ల దగ్గర కూర్చున్నాను. మీరు నాకు నేర్పిన పాఠం బలమైనది. నాకు. నా వయసు మనిషికి.”

“మీరు నన్ను క్షమిస్తారో లేదో తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను అంతే. మీ క్షమాపణ కోరడానికి.”

అతని చేతిలో ఒక గుడ్డ రుమాలు ఉంది, మళ్లీ మళ్లీ వస్తున్న కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ.

“ఈ వేళకు క్షమించండి. మిమ్మల్ని ముందుగా చూడకుండా నాకు నిద్ర పట్టలేదు. మిమ్మల్ని కనిపెట్టడం సులభం కాలేదు. ఆన్‌లైన్‌లో మీ పేరు వెతికాం. మూడు వెబ్‌సైట్లు వచ్చాయి. అన్నీ ఇంగ్లీషులో. అవి ఏం చెబుతున్నాయో మాకు అర్థం కాదు. అవి ఏమీ అమ్మవు. ఏమీ అడగవు. ఆ సైట్లు ఏమిటో మాకు అర్థం కాదు.”

అతను నవ్వాడు.

నేను లేచి నిలబడ్డాను. అతన్నీ లేవమన్నాను. అతన్ని గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాను.

నేను ఆచార్యుణ్ణి కాదని అతనికి చెప్పాను. ఉపాధ్యాయుణ్ణి కాదు. ఎవరికీ పాఠాలు చెప్పలేను. ఏ ఆర్థిక తర్కం కంటే ముందు నియమాలు, సూత్రాలు వచ్చే ఒక తండ్రి ఇంగితజ్ఞానాన్ని మాత్రమే అమలు చేశాను.

వెళ్తూ, నేను మళ్లీ అతని దుకాణానికి వస్తానా అని అడిగాడు. నేను జవాబిచ్చాను:

“గతం నేర్పుతుంది. వర్తమానం ఎప్పటికీ మరపుకు రాదు. భవిష్యత్తు మన కలల్లో జీవిస్తుంది, అక్కడ మనం ఎవరం కావాలనుకుంటున్నామో చూస్తాం.”

“నేను భవిష్యత్తుకు అతీతంగా ఉన్నాను. ఎందుకంటే నేను తరతరాల సంపదను నిర్మిస్తున్నాను, వారసత్వంగా ఇవ్వడానికి ఏవో అరకొర ఆస్తులను కాదు.”

నా ఉద్దేశం ఏమిటో అతనికి నిజంగా అర్థం కాలేదు. అది నా జ్ఞాన సంబంధమైన వైపు — కొన్ని మాటల లోపల ఏమీ ఉండదు, కానీ జాగ్రత్తగా వింటే అంతా ఉంటుంది.

Nando

మృత్యువు గుమ్మం దగ్గర

జీవితం తన కోసం ఇప్పటికే ఎంచుకుందని ఒక మనిషి అర్థం చేసుకునే క్షణం.

రోగనిర్ధారణ

ఒక నిజ కథను చెప్పిన ప్రతిసారీ, మొదట చిరునవ్వు నవ్వి, తర్వాత దాన్ని ఎలా తట్టుకుని బతికానా అని ఆశ్చర్యపోతాను. ఆ పరిస్థితి అహేతుకమైనది, దాదాపు అధివాస్తవికమైనది. అయితే అది నా జీవితాన్ని మలిచింది, అందుకే దాన్ని చెప్పక తప్పదనిపిస్తుంది.

జనవరి 2007. శస్త్రచికిత్స ఫలితాల కోసం ఒక క్లినికల్ ప్రయోగశాల బయట ఎదురుచూస్తున్నాను. కేవలం ముప్పై రోజుల తేడాతో జరిగిన రెండు ఆపరేషన్లలో నా చిన్న పేగు నుంచి ఏడు కార్సినాయిడ్లను తీసేశారు.

చూపుకు పరిచయమున్న ఒక పారిశుద్ధ్య కార్మికురాలు నిశ్శబ్దంగా నా దగ్గరికి వచ్చింది.

“క్షమించండి,” అంది. “నేను విన్నాను... ప్రాణాంతక కణితులు. మీరు క్యాన్సర్ వైద్యుణ్ణి కలవాలి.”

ఆ క్షణంలో మరణం అత్యంత సమీపమైన అవకాశంగా కనిపించింది. అయితే వివేకం వెంటనే జోక్యం చేసుకుంది.

వైకల్యం ఉన్న మా అమ్మాయి గురించి ఆలోచించాను. పారిపోవడం ఇక ఒక మార్గం కాదు. అందుకే నేను బతికే ఉండాలి, ఆమె వర్తమానాన్ని నిర్మించి, ఆమె భవిష్యత్తును కాపాడాలి.

కొద్దిసేపటికే క్యాన్సర్ వైద్యుడు అంతా ధ్రువీకరించాడు: న్యూరోఎండోక్రైన్ కణితులు, దాదాపు ముప్పై రోజుల ఆయుష్షు.

ఆ మాటలు మనసులో పెట్టుకుని, నిర్జనమైన ఒక సముద్రతీరం వెంట నడిచాను. ఇంతలో గాలి నా ముఖాన్ని తాకుతోంది, అలలు నాకు ఇంకా అర్థం కాని ఏదో గుసగుసలాడుతున్నాయి.

నిర్ణయం

28 జనవరి.

పాత స్నేహితులను, మాజీ వినియోగదారులను వెతుక్కుంటూ కారులో Naples వెళ్లాను. నాకు డబ్బు, ఒక కొత్త ఆరంభం కావాలి. అయితే ఎవరూ ఒక్క యూరో కూడా పెట్టుబడి పెట్టలేదు.

బదులుగా, వాళ్లు రెస్టారెంట్ విందులు మాత్రమే ఇచ్చారు.

కొన్ని రోజుల తర్వాత, 6 ఫిబ్రవరి నాడు, కేవలం 275 యూరోలతో, క్రెడిట్ కార్డు లేకుండా Naples లో ఉన్నాను. రోగనిర్ధారణ ప్రకారం,

పదిహేను లేదా ఇరవై రోజులు మిగిలి ఉన్నాయి.

హైవే నిష్క్రమణ దగ్గర దక్షిణమో ఉత్తరమో ఎంచుకోవాలి.

అప్పుడు నా భార్య ఫోన్ చేసింది.

“ఇంటికి రా.”

తాను కుంగుబాటుతో మాట్లాడుతున్నానని ఆమె నమ్మింది. అయితే నా శరీరంలోని హార్మోన్ల తుఫాను ఏం చేస్తోందో ఆమె చూడలేకపోయింది.

అందుకే ఉత్తరాన్ని ఎంచుకున్నాను.

రొమేనియా

రెండు రోజుల తర్వాత రొమేనియాలోని Brasov చేరుకున్నాను — డ్రాక్యులా సీమ.

ఆ ప్రయాణం ఒక స్త్రీ కోసం కాదు. బదులుగా, అది స్వచ్ఛమైన సహజ ప్రవృత్తి.

నా జేబులో ఇరవై యూరోలు మిగిలాయి. చావడానికి చాలు. తిరిగి నిర్మించుకోవడానికి మాత్రం ఖచ్చితంగా చాలవు.

అయినప్పటికీ, తిరిగి నిర్మించుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఒక కేఫ్‌లో కాపుచినో, కోర్నెట్టో ఆర్డర్ చేశాను. రొమేనియన్ స్త్రీలకు అరుదైన అందం ఉందని వెంటనే గమనించాను. అయితే స్థానిక పురుషుల్లో తరచూ మర్యాద కొరవడింది.

నా దగ్గర చిల్లర లేదని ఆ వెయిట్రెస్ గ్రహించింది. నన్ను పంపేయకుండా, ఆమె విన్నది. మేము మూడు గంటలు మాట్లాడుకున్నాం.

చివరికి ఆమె ఏడ్చింది, నాకు డబ్బు కూడా ఇవ్వబోయింది.

నేను నిరాకరించాను.

బదులుగా, ఒక్క ప్రశ్న అడిగాను:

“క్యాసినో ఎక్కడ?”

ఆమె అయోమయంగా వీధి చివరి వైపు చూపించింది.

ఇరవై యూరోలతో లోపలికి వెళ్లాను. తెల్లవారుజామున ఐదింటికి, నాలుగు వందల యాభైతో బయటికి వచ్చాను.

Nando

తదుపరి భాగం

పునర్నిర్మాణం

కొద్దిసేపటికే 280 యూరోలకు నాలుగో అంతస్తులో ఒక అపార్ట్‌మెంట్ అద్దెకు తీసుకున్నాను. ఆ వెయిట్రెస్ చెల్లింపుకు హామీ ఇచ్చింది.

మధ్యాహ్నం మెట్రో స్టేషన్లలో పనిచేసే చాలా మంది అమ్మాయిలను కలిశాను. ఇంతలో స్నేహాలు కట్టడం మొదలుపెట్టాను.

తర్వాత సరుకుల కొనుగోలు. కౌంటర్ మీద నూట యాభై యూరోల తిండి పోగుపడింది. అయితే నేను కట్టింది పన్నెండే. ట్యూనా సగం ఉచితం, కసాయి మాంసాన్ని బహుమతిగా ఇచ్చాడు.

క్యాసినో నా రాత్రి బ్యాంకుగా మారింది. ఇంతలో నా అపార్ట్‌మెంట్ నెమ్మదిగా ఒక సమావేశ స్థలంగా మారిపోయింది.

బల్ల మీద Calabria రుచులు మారుతూ ఉండేవి. కథలు తిరుగుతూ ఉండేవి. జీవితం నిశ్శబ్దంగా మళ్లీ మొదలైంది.

ఎప్పటికీ జరగని తిరుగు ప్రయాణం

డిసెంబర్ 2007.

మరణం నన్ను మరిచిపోయింది.

నా భార్య మళ్లీ ఫోన్ చేసింది.

“అత్యవసరంగా ఇంటికి రా.”

నా దగ్గర పన్నెండు యూరోలు మిగిలాయి. అయితే ఒక విమానయాన సంస్థ వోచర్‌తో Bucharest నుంచి బయలుదేరగలిగాను.

Reggio Calabria విమానం గాల్లోనే విఫలమైంది. బదులుగా, మమ్మల్ని Zurich కు మళ్లించారు.

విమానాశ్రయంలో మళ్లీ అప్పటికప్పుడు ఆలోచించాను. బ్రిటిష్ లాంజ్‌లో వరుసను నియంత్రించే స్తంభాన్ని మైక్రోఫోన్‌లా పట్టుకుని పాడటం మొదలుపెట్టాను.

హోస్టెస్‌లు నవ్వారు.

కొద్దిసేపటికే వాళ్లు నాకు లండన్‌కు ఒక విమానం ఇచ్చారు — దానితో పాటు వంద పౌండ్లు.

లండన్, పారిస్, రోమ్, Naples.

ప్రతి అడుగుకూ ఒక ఆవిష్కరణ అవసరమైంది. ప్రతి క్షణానికీ ధైర్యం అవసరమైంది.

చివరికి ఏడు రోజుల తర్వాత ఇంటికి చేరుకున్నాను.

పర్యవసానం

నా భార్య కోపంతో ఉడికిపోతోంది.

“ఎక్కడున్నావు? నీ అమ్మాయిలతోనా?”

నేను చిరునవ్వు నవ్వాను.

“వాళ్లు ఉండటం మంచిదైంది,” అన్నాను. “లేకపోతే నేనింకా Zurich లోనే ఇరుక్కుపోయి ఉండేవాణ్ణి.”

కొద్దిసేపటికే కొత్త పని మొదలుపెట్టాను: ఒక తాత్కాలిక ఉద్యోగాల ఏజెన్సీ, నిర్మాణం, భద్రతా సేవలు. ఆరుగురు ఉద్యోగులతో ప్రాజెక్టు మొదలైంది. ప్రతి నెలా లాభాలను తిరిగి పెట్టుబడిగా పెట్టేవాళ్లం.

అయితే దాన్ని నమ్మినవాళ్లు కొద్దిమందే.

పతనం

2008లో రొమేనియాకు తిరిగి వెళ్లాను.

ఏజెన్సీ 258 మంది యూరోపియన్ ఉద్యోగులకు పెరిగింది. నిర్మాణ విభాగం ఒక ఇటాలియన్ బహుళజాతి సంస్థతో కలిసి పనిచేసింది. ఇంతలో భద్రతా విభాగం అణు వెల్డింగ్‌లో పనిచేసింది.

రొమేనియన్ నేర్చుకున్నాను, చదివాను, రాశాను, మాట్లాడాను. కథలు, జోకులు ప్రతి తలుపునూ తెరిచాయి.

తర్వాత, డిసెంబర్‌లో, అంతా వదిలిపెట్టి వెళ్లిపోయాను.

స్త్రీలు నిరసన తెలిపారు.

“నువ్వు లేకుండా ఏదీ నిలవదు.”

మూడు నెలల తర్వాత అంతా కూలిపోయింది.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే ఆకలిని ఇంకొకరికి అప్పగించలేం. అనుభవాన్ని బదిలీ చేయలేం. పని నైతికతను బహుమతిగా ఇవ్వలేం.

అసలు పాఠం

రొమేనియన్ స్త్రీల అండతో, డబ్బు లేని ఇటాలియన్ — ఇది ఒక కలలా వినిపించవచ్చు.

అయితే వాస్తవం ఇంకా కఠినమైనది నేర్పుతుంది.

నిజమైన ఆకలి తనను లోపల మోసేవాళ్లను మాత్రమే మెచ్చుకుంటుంది.

చివరి గమనిక

నేను పుట్టినప్పుడు నాకు నాలాంటి ఒక ఇంటిపేరు ఇచ్చారు — **FREGA** — దొంగలు, మోసగాళ్లతో తరచూ ముడిపెట్టే పేరు.

అరవై ఒక్క సంవత్సరాలుగా దానికి వ్యతిరేకమని నిరూపించడానికి ప్రయత్నించాను.

ఎందుకంటే పేర్లు మనల్ని నిర్వచించవు.

బదులుగా, బ్రాండ్లు నిర్వచిస్తాయి.

ఒక బ్రాండ్ చర్యల ద్వారా మాత్రమే నిర్మితమవుతుంది.

Nando

లోదుస్తులు లేకుండా

నిన్నటి రోజు కష్టమైనది, కానీ ఎప్పటిలాగే సమస్యలు తీర్చింది కూడా. నేను ఎప్పుడూ ప్రయోజనం లేకుండా నా సమయాన్ని వృథా చేయలేదు: నా జ్ఞాన సమయం కఠిన నియమాలను పాటిస్తుంది; స్త్రీ సమయం దేన్నీ పాటించదు.

అయినా నేను ఒంటరిగానే పడుకున్నాను, ఎందుకంటే నా భార్య ఒక "విరామం" తీసుకోవాలని నిర్ణయించుకుంది. క్షమించాలి — *రుతువిరామం*. నేను నవ్వాను. ఆమె నవ్వలేదు.

61 ఏళ్ల వయసులో నేను "ముసలివాణ్ణి" అని, సాన్నిహిత్యంలో ఒక స్త్రీని సంభాళించే బలం గానీ ధైర్యం గానీ నాకు ఉండవని — తప్పకుండా కుప్పకూలిపోతానని — గుర్తు చేసే అవకాశాన్ని మా అమ్మాయి వదులుకోలేదు. ఆమె నా కూతురు, నా ప్రాణం. అంతా చెప్పడానికి ఒక్క చిరునవ్వు చాలు. కానీ ఒక్క మాట విసరకుండా ఉండలేకపోయాను:

చాలా మంది దాన్ని బాత్రూమ్‌కు వెళ్లడానికి మాత్రమే వాడతారు. మరికొందరు వీరుల్లా ప్రవర్తిస్తారు. మరికొందరు ఆలోచనలు

పుట్టించడానికి. మరికొందరు తండ్రులవుతారు, తర్వాత ప్రేమికులవుతారు. మరికొందరు దాన్ని చూస్తూ ఉంటారు అంతే.

నేను దాన్ని పూర్తి సమయపు పని సాధనంగా మార్చుకున్నాను — పన్నులు మూలం దగ్గరే మినహాయించబడతాయి.

ఆమె ఆపలేని నవ్వుతో పేలిపోయింది. పక్క గది నుంచి నా భార్య తన మామూలు తీర్పును ధ్రువీకరించింది: “నువ్వు సైతానువి.” సరే, న్యాయమే.

పడుకోవడానికి బట్టలు విప్పేశాను — రాత్రి 11 అయింది. సౌకర్యంగా ఉండే ఒక ట్రాక్‌సూట్ వేసుకున్నాను. ప్రతి రాత్రిలాగే పది నిమిషాలు ఫోన్ మీద, తర్వాత నిద్ర.

తెల్లవారుజామున 5 ప్రాంతంలో, ఏదో జారిపోయింది. నాకు చలేస్తోంది. కిందికి నా ప్యాంటు, లోదుస్తుల వైపు చేయి చాచాను — రెండూ మాయం.

ఇది ఎవరు చేశారు? విందు లేదు, అతిథులు లేరు, ఆహ్వానాలు లేవు. మరి తిజోరీ తెరిచింది ఎవరు?

కుటుంబ ఆభరణాలు ఇంకా ఉన్నాయా, క్షేమంగా ఉన్నాయా అని జాగ్రత్తగా తనిఖీ చేశాను. అప్పుడు నా “పాత స్నేహితుడు” నాకంటే ముందే మేల్కొని ఉన్నాడని, చేయాల్సిన పని ఉందని నమ్ముతున్నాడని గమనించాను.

పని వచ్చింది — కానీ మీరు ఊహిస్తున్న రకం కాదు. నేను దేని కోసం బతుకుతానో ఆ రకం: **మీకు ఒక నిజమైన కథ చెప్పడం, మిమ్మల్ని నవ్వించడం.**

Nando

ఒక రష్యన్ స్త్రీ

జూన్ 2006 — ఆరంభం

నేను నా సొంత టోకు వ్యాపారం నడుపుతున్నాను — గృహ సంరక్షణ, వ్యక్తిగత సంరక్షణ, గొప్పతనపు భ్రమలు. నేను బలవంతుణ్ణి అనుకున్నాను. నేను కేవలం అహంకారిని.

జూలై, Rimini. మాజీ సహోద్యోగులు, వినియోగదారులు, స్నేహితులు, స్త్రీలతో నిండిన ఒక వాణిజ్య ప్రదర్శన. మరీ ఎక్కువ మంది స్త్రీలు. ప్రదర్శనలు ఎందుకు ఉన్నాయో అప్పుడే అర్థమైంది: “పని” అంటారు, కానీ అది వేరే గదుల్లోకి మాయమవడానికి ఒక సాకు మాత్రమే.

హోస్టెస్‌ల దగ్గర విషాదంలో ఉన్న భర్త పాత్ర నేను ఎప్పుడూ ఆడలేదు. అది నా శైలి కాదు. నేను నా భార్యను ప్రేమిస్తానని, ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తుందని ఎప్పుడూ చెప్పేవాణ్ణి — ఎందుకంటే నేను డబ్బుతో, అనుభవంతో, అంటుకునే ఆశ్చర్యాలేవీ లేకుండా ఇంటికి వచ్చేవాణ్ణి.

ఆ రాత్రి ఒక వృత్తిపరురాలిని పిలిచాను. ఆమె సమయంలో రెండు గంటలు, శుభ్రంగా, సరళంగా, తక్కువ ప్రమాదంతో. అలా అనుకున్నాను.

ఆమె వచ్చింది: శీతాకాలపు సముద్రంలా అందంగా, పరిపూర్ణమైన శరీరం, బలమైన ఉనికి. ఆమె వెంటనే డబ్బు అడిగింది — ఆమె డాక్టరు కాదు; పారామెడిక్‌కు దగ్గరైనదేదో.

ఆమె చేయి పట్టుకుని సిద్ధం కమ్మని చెప్పాను: ఊళ్లోని ఉత్తమ రెస్టారెంట్‌కు తీసుకెళ్తున్నాను, ఆమె తర్వాతి 24 గంటలను కొనాలనుకుంటున్నాను.

“నాకు ఎంత ఇస్తావు?” నా జేబులో ఉన్నదంతా ఆమె చేతికిచ్చాను. ఆమె లెక్కపెట్టడం మొదలుపెట్టి, లెక్క తప్పి, తాను వేరే స్థాయిలోకి అడుగుపెట్టిందని అర్థం చేసుకుంది.

నాకు వ్యసనాలు, వికృతులు, వింత ఆటలు ఉన్నాయా అని అడిగింది. క్రీడ పెంచిన మనిషినని, ఒక బహుళజాతి సంస్థ తీర్చిదిద్దినవాణ్ణని, జీవితానికి లైసెన్సు లేని ప్రేక్షకుణ్ణని చెప్పాను.

ఆమె కుదుటపడింది. రెస్టారెంట్‌కు నడిచి వెళ్లాం — ఆమె టాక్సీ వద్దంది. మాతో చేరమని ఒక స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేసింది. పరాయి దేశాలు, ముందుజాగ్రత్త — నాకు అర్థమైంది. సరే, న్యాయమే.

విందు ప్రశాంతంగా, దాదాపు ప్రణయభరితంగా జరిగింది, కానీ నేను జ్ఞానదృష్టితోనే ఉన్నాను. కుటుంబ ఆభరణాలను ఆమెకు అప్పగించే ముందు, ఆమె ఎవరో తెలుసుకోవాలి.

ఇంటికి వచ్చాక ఆమె నడవలోనే నా మీద దాడి చేసింది. మంచానికి సమయం లేదు. స్పష్టమైనదంతా, దానికి ఆవల ఉన్నదంతా ఆరగించేశాం.

ఎనిమిది గంటల తర్వాత నేను బయలుదేరుతున్నాను. వెళ్లొద్దని ఆమె అడిగింది. అందుకే ఒక వాగ్దానం చేశాను: "ఈ సంవత్సరం ముగిసేలోగా, నీ కుటుంబాన్ని చూడటానికి నిన్ను రష్యాకు తీసుకెళ్తాను." ఆమె నమ్మలేదు. ఆమె ఈమెయిల్ అడిగాను. ఆమె ఇచ్చింది.

Nando

Saint Petersburg — పతనం

నవంబర్ 2006. ఆమెకు ఈమెయిల్ పంపాను: రష్యాకు ఎగరడానికి సిద్ధం, నీ బ్యాంకు వివరాలు పంపు. ఆమె ఇంకా నమ్మలేదు. అందుకే ఆమె కుటుంబానికి డబ్బు పంపాను.

టికెట్లు. వీసా. మిలాన్–SAINT PETERSBURG.

Malpensa విమానాశ్రయంలో ఆమె ఇంకా డబ్బు అడిగింది. స్వరం మారింది — స్నేహం నుంచి అధికారానికి. నాకు అది నచ్చలేదు.

విమాన ప్రయాణం నిశ్శబ్దంగా సాగింది. విమానాశ్రయంలో ఆమె తల్లి మమ్మల్ని కలిసింది. నన్ను ఒక అపార్ట్‌మెంట్‌కు తీసుకెళ్లారు.

హోటల్‌కు అనుమతి లేదు.

బజారుకు వెళ్లి, తిండి కొని, కుటుంబంతో కలిసి భోజనం చేశాం. తర్వాత ఆమె వెళ్లిపోయింది. నేను లోపలే తాళం వేసి ఉండిపోయాను.

మర్నాడు ఉదయం తలుపు తెరవడానికి ప్రయత్నించాను. తాళం వేసి ఉంది. అపహరణ కాదు — నియంత్రిత నిర్బంధం మాత్రమే.

ఆమె 11 గంటలకు నవ్వుతూ వచ్చింది. మధ్యాహ్నం మేము నగరం బయట ఒక డాచాలో అతిథులుగా ఉంటాం.

ఆమె స్నేహితురాలు, ఒక కుర్రాడు మమ్మల్ని ఎక్కించుకున్నారు. ఎక్కడ చూసినా మంచు. ఆమె తండ్రికి తెలిసిన KGB కర్నల్ ఇంటికి చేరుకున్నాం.

సంభాషణలను నా ఇంగ్లీషే నడిపించింది. ఆ విల్లా అద్భుతంగా ఉంది. బిడెట్ హ్యాండిల్ కూడా బంగారమే.

ప్రతి వంటకం నాజూకైనది, ప్రతి క్షణానికీ వేరే వైన్. తర్వాత నన్ను వంద మీటర్ల దూరంలోని పురుషుల సౌనాకు తీసుకెళ్లారు. బయట మైనస్ 20 డిగ్రీలు. సౌనా తర్వాత మంచులో నగ్నంగా నిలబడ్డాం. రష్యన్ సంప్రదాయం. తర్వాత ఏమిటని నేను అడగలేదు.

ఆ రాత్రి నేను ఒంటరిగా పడుకున్నాను, మైక్రోఫోన్లతో నిండిన ఒక అందమైన గదిలో. ఆమె వేరే చోట పడుకుంది.

ఉదయం: కర్నల్‌తో అల్పాహారం. తర్వాత అతను తన కార్లు, మోటార్‌సైకిళ్లు చూపించి, చంకలో ఒక పగ్ కుక్కను పెట్టుకుని నన్ను డాచా చుట్టూ తిప్పాడు.

మధ్యాహ్నం: తిరిగి Saint Petersburg కు. సాయంత్రం: ఆమె నన్ను లొంగదీసుకోవాలని, నియంత్రించాలని ప్రయత్నించింది. నేను ఎవరో ఆమెకు ఏమాత్రం తెలియదు.

మర్నాడు ప్రధాన వీధి వెంట కారులో వెళ్లాం — 20 కి.మీ. దుకాణాలు, బ్రాండ్లు, సంపద. పేద నగరం కాదు. మాస్కో తర్వాత రెండోది.

కర్నల్ కుటుంబంతో విందు: ఇరవై రకాల కేవియర్, అంతులేని తిండి, ఒక్కొక్కరికి వంద డాలర్లు. తర్వాత మళ్లీ నా జైలుకు. ఆమె మళ్లీ తలుపుకు తాళం వేసి వెళ్లిపోయింది.

మరుసటి రోజు ఆమె తిరిగి వచ్చింది. నేను ఒక్క క్షణం బయటికి వచ్చి, టాక్సీ ఎక్కి, తప్పించుకున్నాను — నా బ్యాగులన్నీ అక్కడే వదిలేసి.

ఆమె పిచ్చిదానిలా ఫోన్లు చేసింది. చివరికి జవాబిచ్చాను: “నేను విమానాశ్రయంలో ఉన్నాను.” ఆమె తన తల్లితో వచ్చింది. పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేస్తామని బెదిరించి నా నుంచి డబ్బు గుంజారు. నేను కట్టాను. విమానం ఎక్కాను. మిలాన్‌కు ఎగిరాను.

పీడకల ముగిసింది. కానీ ఆమె నా లోపలికి చొరబడింది, ఆ సంగతి ఆమెకు తెలుసు.

Nando

జీవితానికి తిరుగు ప్రయాణం — నిష్క్రమణ

ఇటలీకి తిరిగి వచ్చాను. పని మీద Turin వెళ్లడానికి కారు ఎక్కాను. ఆమె ఫోన్ చేసింది.

ఆమె గొంతు వేరుగా ఉంది, తియ్యగా, మర్యాదగా, మృదువుగా. స్త్రీ వ్యక్తిత్వాల మాయ. ఆమె ప్రమాదకరమని నాకు తెలుసు. లొంగిపోవడం అంటే నన్ను నేను కోల్పోవడమే.

ఆమె ఫోన్లు ఆపలేదు. గురువారం 18:00 కి విమానాశ్రయంలో తనను తీసుకెళ్లమని అడిగింది. 17:00 కి నేను Torino–Piacenza హైవే మీద ఉన్నాను. దిశ మార్చుకుని అక్కడికి చేరుకోవడం సులభమే అయ్యేది.

బదులుగా, నేను ముగించేశాను. ఒక అంతిమ సత్యాన్ని అర్థం చేసుకున్నాను:

స్త్రీలు బలవంతులు. వాళ్లకు ఏదైనా కావాలనుకున్నప్పుడు, అడగకుండానే తీసుకుంటారు.

తదనంతర ఆలోచన

సౌనా నుంచి నగ్నంగా మంచులోకి నడిచాం. మైనస్ ఇరవై డిగ్రీలు. ఒక మాజీ KGB కర్నల్ నా వైపు చూసి నవ్వుతున్నాడు. రష్యన్ పురుషులు అదేమీ కానట్టు నవ్వుతున్నారు.

ఆ ప్రయాణంలో మొదటిసారిగా, ఒక సరళమైన ఆలోచన నన్ను తాకింది:

ఇది వికటిస్తే… నేను ఎవరికి ఫోన్ చేయాలి?

భయం కంటే వేగంగా జవాబు వచ్చింది:

ఎవరికీ కాదు.

అప్పుడే నిజం అర్థమైంది: నేను ప్రమాదంలో లేను. నేను నా ప్రపంచం బయట ఉన్నాను.

మీ ప్రపంచం బయటికి అడుగుపెట్టినప్పుడు, మీకు రక్షణ దొరకదు. పర్యవసానాలు దొరుకుతాయి.

Nando

శ్మశానం

అది మే 1975. ఆ గడప మొదటిసారి దాటినప్పుడు నాకు పదేళ్లు. బాధ నిండిన చోటులోకి వెళ్తున్నాననుకున్నాను. నేను చిన్న పిల్లాణ్ణి. బదులుగా, అందులో రెండే విషయాలు ఉన్నాయని కనుగొన్నాను: ఒక శరీరం, ఒక జ్ఞాపకం.

శరీరం ఒక కాంక్రీటు పెట్టెలో మూసి ఉంచబడేది — అదృష్టం ఉంటే. ఇటలీలో అది మామూలే; ఇతర చోట్ల ఆచారాలు మారేవి, కానీ సాంస్కృతిక కారణాల వల్లనే, అంతకుమించి కాదు.

జ్ఞాపకం ఫోటోలో జీవించేది. పక్క నుంచి వెళ్లేవాళ్లు మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టేవాళ్లు, లేదా మొదటిసారి చూసేవాళ్లు. మీలో మిగిలినదంతా

ఆ చిత్రంలో బందీ అయి ఉండేది, పూలు ఒక్కటే చెప్పేవి: *నేను నిన్ను మరిచిపోలేదు.*

కానీ నేను ఎప్పుడూ మిగతావాళ్లలా లేను కాబట్టి, ఈ విశ్లేషణ దగ్గరే ఆగిపోవడం అందరూ చెప్పేదాన్ని కాపీ-పేస్ట్ చేసినట్టే. అందుకే శ్మశానాన్ని మరో కోణం నుంచి చూద్దాం: **ఒక వినోద స్థలంగా.**

జనం ఆ మాటను ఊరికే పునరావృతం చేయరు: *అంత్యక్రియల్లో జనం నవ్వుతారు, పెళ్లిళ్లలో ఏడుస్తారు, ఆ తర్వాత... సరే, దాని గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు, కానీ విడాకులు స్వచ్ఛమైన నిరాశ, ఒంటరితనంతో తయారవుతాయి.* ఆహహహహ.

మొదట గుర్తొచ్చేది నాకు పదహారేళ్లప్పుడు, రగ్బీ ఆడే రోజులు. హార్మోన్లు నా ముందు, స్త్రీ లోకం నా వెనుక, మా క్లబ్ అధ్యక్షుడు ఎప్పుడూ “సలహా”తో సిద్ధం.

స్త్రీలను కలవడానికి శ్మశానాలు అద్భుతమైన చోట్లని ఆయన నాకు చెప్పాడు. నేను ఆయన వైపు చూశాను, విచిత్రంగా, అది అర్థవంతంగా అనిపించింది. కానీ ప్రయత్నించే ధైర్యం నాకు లేదు — ఆ వయసులో కాదు.

ముందుకు వెళ్దాం: 1986లో ఒక వేసవి ఆదివారం. నాకు ఇరవై ఒక్కేళ్లు. Cosenza శ్మశానంలోకి నడిచాను — నా నగరం కాదు, నా శ్మశానం కాదు — కానీ హార్మోన్ల తుఫాను ఇంకా విశ్వాసంగా నన్ను అనుసరిస్తోంది.

కాపలాదారుతో మాట్లాడటానికి ఆగాను. నా ప్రశ్నలు అతన్ని ఆశ్చర్యపరిచాయి: అక్కడి తీరుతెన్నులు, జనం ఎలా కదులుతారో, ముఖ్యంగా స్త్రీలు, అర్థం చేసుకోవాలనుకున్నాను. తర్వాత అతనికి ధన్యవాదాలు చెప్పి, “త్వరలో కలుద్దాం” అన్నాను. “ఎక్కడ?” అని అడిగాడు. “ఇక్కడే,” అన్నాను. “చనిపోయినా, మనమంతా చివరికి ఇక్కడికే తిరిగి వస్తాం.”

అప్పుడు ఆమెను చూశాను. నలభై ఐదేళ్ల ఒక స్త్రీ, నల్లని దుస్తుల్లో, పొట్టిగా, బొద్దుగా, రెండో వరుసలోని ఒక గూడు ముందు నిలబడి

ఏడుస్తోంది. నిశ్శబ్దంగా దగ్గరికి వెళ్లాను. ఆమె అతనితో మాట్లాడుతోంది — నిస్సందేహంగా ఆమె భర్త — తనను ఇంత త్వరగా ఎందుకు వదిలి వెళ్లావని అడుగుతోంది.

చేయాల్సింది ఒక్కటే: ఆమె పక్కన నిలబడి నేనూ ఏడవడం మొదలుపెట్టాను. అది వెంటనే ఆమె రక్షణను దించేసి, స్పష్టమైన ప్రశ్నను లేవనెత్తింది: *వీడెవడ్రా బాబూ?*

నలభై నిమిషాల తర్వాత, మేము ఒక కేఫ్‌లో కాఫీ తాగుతున్నాం. నా చిన్న మోసగాడి ఊహ తన పని ముగించుకున్నాక, నేను ఆమె ఇంట్లో ఉన్నాను.

పరిస్థితి ముదిరిందని మాత్రం చెబుదాం. కానీ నన్ను నిజంగా ఇబ్బంది పెట్టింది ఒక్కటే, పక్క బల్ల మీద భర్త ఫోటో, నా వైపు అలా తేరిపార చూస్తూ ఇలా అంటున్నట్టు: నేను *బతికి ఉంటే, నీ పని అయిపోయేది.* ఆహహహహ.

ఆ ప్రయోగాన్ని మళ్లీ ఎప్పుడూ చేయలేదు. కానీ అది ఒక అనుభవమని ఒప్పుకోవాలి. నాకు ఏమీ ఖర్చు కాలేదు. ఒక్క డాలరు — కాఫీ ధర.

Nando

విడాకులు

నా యవ్వనంలో నన్ను తెలిసినవాళ్లు — తర్వాత కూడా, మారుతూ, సృజిస్తూ, కలివిడిగా, వృత్తిలో, గుర్తింపులు మార్చుకుంటూ ఉన్న నన్ను తెలిసినవాళ్లు — నా వివాహం నిలుస్తుందని ఒక్క డాలరు కూడా పందెం కాసేవాళ్లు కాదు. ఆశావాదులు, నిజమైన కలలు కనేవాళ్లు, నాకు **మూడేళ్లు** ఇచ్చారు. అంతే గరిష్ఠం.

ఈ రోజు వాళ్లకు ధన్యవాదాలు చెబుతాను. వాళ్లు దగ్గరగానే ఉన్నారు. మూడు అనే సంఖ్య సరైనదే. ఒక అంకె మాత్రం తప్పిపోయారు.

33 సంవత్సరాలు అయింది. సంతోషంగా వివాహితుణ్ణి. సంతోషంగా, స్వేచ్ఛాజీవిని.

జనం నా వైవాహిక స్థితి అడిగినప్పుడు — అవివాహితుడా, వివాహితుడా, విడాకులు తీసుకున్నవాడా, విధురుడా — 2026 అమెరికాలో అర్థవంతమైన ఏకైక జవాబు ఇస్తాను: **నేను నిర్ణీత కాల ఒప్పందాలను మాత్రమే అంగీకరిస్తాను.** మిగతాదంతా మార్కెటింగ్.

విడాకులు తీసుకున్నవాళ్లు — వరుసగా పారిపోయేవాళ్లు — నా రహస్యం అడిగినప్పుడు, వాళ్లకు నా మూలకథ చెబుతాను. ప్రణయభరితమైనది కాదు. మానవశాస్త్ర సంబంధమైనది. బేస్‌బాల్ బ్యాట్‌తో ఇచ్చిన TED Talk లా వినిపించేది.

అది ఇలా సాగుతుంది.

ఆదిలో, తొలి మానవుడు — సౌలభ్యం కోసం అతన్ని **Chat** అని పిలుద్దాం — గృహ జీవితం కోసం తయారు కాలేదు. అతనికి నిశ్శబ్దం, స్థలం, ఏ కమిటీ సమావేశమూ లేకుండా ఊపిరి పీల్చుకునే హక్కు ఇష్టం.

తర్వాత వలసలు జరిగాయి. సంస్కృతులు కలిశాయి. మనుషులు కలుసుకున్నారు. ప్రపంచం ఒక్కసారిగా దిగ్భ్రాంతికరమైనదాన్ని కనుగొంది: **తాము ఒంటరివాళ్లమని నటించడం మానేసినప్పుడు మనుషులు మెరుగ్గా పనిచేస్తారు.**

కానీ ఇదిగో మలుపు.

ఒక రోజు Chat వేటకు వెళ్లాడు. ఆమె సేకరించడానికి వెళ్లింది — పూలు, రంగులు, ఆలోచనలు, మెరుగుదలలు. ఆమె గుహను ఆధునీకరించింది. అతను తిరిగి వచ్చి ఆ చోటును గుర్తుపట్టలేదు.

ఘర్షణ. గొంతులు పెరిగాయి. హద్దులు దాటాయి. చరిత్రలో మొదటి విడాకులు పుట్టాయి: **తక్షణ నివాస మార్పు. కొత్త గుహ. అప్పీలు లేదు.**

వార్త వేగంగా వ్యాపించింది. జంతువులు కూడా మాట్లాడుకున్నాయి. అందరూ భయపడ్డారు. ఎందుకంటే సంబంధాలు కూలినప్పుడు, పర్యావరణ వ్యవస్థ మొత్తం దాన్ని అనుభవిస్తుంది.

కానీ మానవజాతి మొండిది. మనుషులు మళ్లీ ఒకరి దగ్గరికి ఒకరు వచ్చారు. ఆధిపత్యం వల్ల కాదు. భయం వల్ల కాదు. ఎందుకంటే అనుబంధం — నిజమైనది — కాలాన్ని తట్టుకుని నిలిచే ఏకైక విషయం.

తర్వాత మతం వచ్చి వివాహం అనే భావనను పారిశ్రామికీకరించింది. ఒక వ్యవస్థ. ఒక నిర్మాణం. సిలికాన్ వ్యాలీ NDA కంటే ఎక్కువ షరతులున్న ఒక ఒప్పందం.

దానికి **మానవ గందరగోళపు సంస్థ** అని పేరు పెట్టాల్సింది, కానీ మళ్లీ మార్కెటింగే గెలిచింది.

ఇదిగో నా అమెరికన్ ముగింపు, నాకు తెలిసిన ప్రతి భాషలోనూ నేను చెప్పేది:

విడాకులు అరుదుగానే పరిష్కారం. వివాహం పరిపూర్ణమైనది కాబట్టి కాదు — అది కాదు. కానీ దాని లోపల జీవించడానికి మీరు సిద్ధంగా లేకపోతే, మీ సొంత తప్పుకు మూల్యం చెల్లించడమే మిగిలిన ఏకైక నిజాయితీ పని.

Nando

నవ్వుకోవడానికి ఒక కథ... బహుశా.

Carlo యాభై ఏళ్ల క్రితం పుట్టాడు, సాధు స్వభావి, ఎప్పటికీ వదలని నత్తితో — ఇప్పుడు కూడా, పూర్తిగా ఎదిగిన మనిషిగా నటిస్తున్న ఈ వయసులో కూడా.

ఒక రాత్రి అతను మమ్మల్ని తన ఇంటికి విందుకు పిలుస్తాడు. మామూలు కబుర్లు, బల్ల మీద వైన్, ఉన్నట్టుండి అతని భార్య Angela తమ తొలి రోజుల కథలు చెప్పడం మొదలుపెడుతుంది.

మేమంతా ముందుకు వంగుతాం. ఎందుకంటే ఆమె వర్ణిస్తున్న Carlo ని... మాలో ఎవరూ ఎప్పుడూ కలవలేదు.

"మేము ప్రేమలో ఉన్న రోజులు," అంటుంది. "నేను ఒక మందుల దుకాణంలో పనిచేసేదాన్ని. నా షిఫ్ట్ ముగిసేదాకా Carlo బయట ఎదురుచూసేవాడు. ఎప్పుడూ మంచి వాసనతో, ఎప్పుడూ చక్కగా దుస్తులు వేసుకుని."

ఇంతవరకు అంతా మామూలే.

"కానీ మొదటి మూడు రోజులు," ఆమె కొనసాగిస్తుంది, "అతను మందుల దుకాణం నుంచి నేరుగా మా ఇంటికే కారు నడిపాడు. పక్కదారులు లేవు. చొరవ లేదు. మేము చిన్నవాళ్లం, రక్తం మరుగుతోంది, అతనేమో... మరీ మర్యాదస్తుడు. మరీ సరైనవాడు. మరీ Carlo."

నాలుగో సాయంత్రం అతని కారు తాను నడుపుతానని ఆమె అడిగింది. అతను ఒప్పుకున్నాడు.

ఆమె అతన్ని మూడు వంతెనల కిందికి తీసుకెళ్లింది — యువ జంటలు ముద్దులాడుకోవడానికి వెళ్లే ప్రసిద్ధ చోటు. హెడ్‌లైట్ల ముందు జింకలా Carlo బిగుసుకుపోయాడు.

భయంతో గుసగుసగా అన్నాడు: "నా... నా దగ్గర ఏ... రక్షణా లేదు."

కంగారుపడొద్దని, తాను గర్భనిరోధక రింగ్ వాడుతున్నానని ఆమె చెప్పింది. Carlo ఊపిరి పీల్చుకుని అన్నాడు:

"భలే. అయితే మనం పెళ్లి చేసుకున్నప్పుడు పెళ్లి ఉంగరాలు కొనాల్సిన అవసరం ఉండదు."

అతను సరదాకి అంటున్నాడని ఆమె అనుకుంది. అయినా అతన్నే పెళ్లి చేసుకుంది. ఇంట్లో, ఆమె అంటుంది, "అతను చెడ్డవాడు కాదు... కానీ నేను అతనికి చాలా నేర్పాల్సి వచ్చిందని మాత్రం చెబుదాం." అక్కడితో ఆగిపోతుంది. దయతో.

నెలల తర్వాత ఆమె గర్భవతి అవుతుంది. ఒక రోజు ఆమెకు ఉమ్మనీరు పోతుంది. ఆమె అతనికి ఫోన్ చేస్తుంది: "వచ్చి నన్ను తీసుకెళ్లు. ఇప్పుడే."

Carlo వస్తాడు... ప్లంబర్‌తో. ఆ మనిషి చేతిలో ఒక తాడు, ఇద్దరూ ఇల్లంతా “నీళ్ల లీకేజీ” కోసం వెతుకుతున్నారు.

ఆమె దాన్ని పట్టించుకోదు. అతను ఆమెను ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్తాడు. ఆమె నలుగురు కవలలకు జన్మనిస్తుంది.

Carlo బయట పొగగొట్టంలా సిగరెట్లు ఊదుతూ, అందరి దగ్గరా గొప్పలు చెబుతున్నాడు — “నలుగురు పిల్లలు! అందరూ అలా చేయలేరు!”

మంత్రసాని అతని దగ్గరికి వచ్చి, చాలా ప్రశాంతంగా అంటుంది:

“శ్రీ Carlo... నలుగురు పసిపిల్లల్లో ఒకరు నల్లజాతి బిడ్డ.”

Carlo నవ్వడం ఆపేస్తాడు. డాక్టర్‌ను పిలవమంటాడు.

వివరణలు అడుగుతాడు. విజ్ఞానశాస్త్రం, జన్యుశాస్త్రం, గణాంకాలు, దైవ జోక్యం, ఒక లాయర్ — అన్నీ అడుగుతాడు.

తన స్నేహితులను నిలదీస్తాడు. PhD కి సిద్ధమవుతున్నట్టు DNA ని అధ్యయనం చేస్తాడు. ప్రళయంతో సహా ప్రతి దృశ్యాన్నీ పరిగణిస్తాడు.

చివరికి అతను తన నిర్ణయానికి వస్తాడు: Angela పాత ప్రియుడు ఎవరో... “ఒక అవశేషం” వదిలి వెళ్లి ఉంటాడు. ఆ అవశేషం తన కీర్తి క్షణం కోసం ఓపికగా ఎదురుచూసింది.

మేమంతా ఆ బల్ల దగ్గర కూర్చుని ఉన్నాం, అపనమ్మకానికీ, హాస్యానికీ, ఇందులో ఏదో కొంత నిజం కావచ్చన్న — దూరమైన కానీ రుచికరమైన — అవకాశానికీ మధ్య వేలాడుతూ.

Carlo మౌనంగా వింటాడు. అర్ధరాత్రి సూర్యుడిలా అందమైన Angela, ఎంత నమ్మకంగా చెబుతుందంటే ఫర్నిచర్ కూడా ఆమెను నమ్ముతుంది.

ఆ కథ నిజంగా ఎలా ముగిసిందో ఎవరికీ ఎప్పుడూ తెలియలేదు.

కానీ మేము ఇంటి నుంచి బయలుదేరుతుంటే, నలుగురు పిల్లలు వీడ్కోలు చెప్పడానికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. ముగ్గురు తెల్లవాళ్లు. ఒకరు నల్లజాతి.

నేను Carlo వైపు చూసి అన్నాను:

“నువ్వు పెళ్లి చేసుకున్నప్పుడు... కనీసం ఉంగరం సైజైనా సరిగ్గా తీసుకున్నావా?”

అతనికి అర్థం కాలేదు. అక్కడితో అది ముగిసింది.

Nando

వివాహం

నేను ఎప్పుడూ ఫార్మాట్ల కోసం తయారు కాలేదు. పుట్టినప్పుడూ కాదు, 62 ఏళ్లప్పుడూ కాదు. నా ఆలోచనలు ఎప్పుడూ చర్య వైపు సరళరేఖలో కవాతు చేశాయి, వెనక మిగిలిపోయిన మాటలు ప్రతిధ్వనులుగా మాత్రమే బతికాయి — ఒక స్వరం, ఒక సైగ, వాక్యం కంటే ఎక్కువ చెప్పిన ఒక మౌనం.

ఇదంతా 1900ల తొలినాళ్ల జంటలను నేను గమనించినప్పుడు మొదలైంది. దృఢమైన వివాహాలు, సుదీర్ఘ జీవితాలు, ఇంతవరకు కనిపెట్టిన అత్యంత పురాతన తత్వంతో నిర్వహించిన ద్రోహాలు: **గుండె చూడకపోతే, కంటికి నొప్పి లేదు.** ఆ రోజుల్లో మోసం ఒక కుటుంబ పెట్టుబడి. పిల్లలు ఉప ఉత్పత్తి, పని విధి, పెళ్లిళ్లే ఏకైక నిజమైన ఖర్చు — కవర్లలోని కానుకలు విందుకు చెల్లించేవి, మిగతాది జంటదే. టీవీ లేకపోవడం వల్లే అలా అని జనం అంటారు. టాక్ షోలు లేవు. పరధ్యానాలు లేవు. కేవలం తిండి, సాన్నిహిత్యం, మనిషిగా ఉండటంలోని ఆదిమ సత్యం.

మరి నేనేం చేశాను? పెళ్లిళ్లు చేసుకోవడం మొదలుపెట్టాను. అన్ని చోట్లా.

పోలండ్, 1985. పెళ్లికి ముందు దశ ఒక అద్భుత కళాఖండం: ఆమె మీకు అన్నీ ఇచ్చేది, బంధువులు మిమ్మల్ని ఆరాధించేవాళ్లు,

అందరూ నవ్వేవాళ్లు, ఎందుకంటే వేడుక తర్వాత... **తర్వాతి 50 ఏళ్లు మీ బతుకు మీదేనని వాళ్లకు తెలుసు.**

నేను ఎనిమిదేళ్లు ఒక కాథలిక్ బోర్డింగ్ స్కూల్‌లో పెరిగాను కాబట్టి, రెండు దశలపై పట్టుబట్టాను: మొదట ఆధ్యాత్మిక ఆచారం, చట్టపరమైన కాగితాలు తర్వాత. చాలా తర్వాత. మరీ ఆలస్యంగా. నిజానికి... ఎప్పుడూ కాదు.

1985 నుంచి 1992 మధ్య, నేను దాదాపు మూడుసార్లు పెళ్లి చేసుకున్నానని ప్రపంచం నమ్మింది. ఆచారాలు పరిపూర్ణం. చట్టపరమైన భాగం? నేను ఎప్పుడూ “అందుబాటులో లేను.”

తర్వాత జీవితం ఎప్పుడూ చేసేదే చేసింది: నా ఇంటికి వంద మీటర్ల దూరంలో ఉండే ఒక స్త్రీని పంపింది. ఆమె వ్యవస్థను బద్దలుకొట్టింది. అది నా ఆలోచనే అని నమ్మి నన్ను పెళ్లి చేసుకుంది. ఆమెను అలాగే నమ్మనిచ్చాను. ఎందుకంటే ఆమె చేతిలో ఓడిపోవడమే ఏకైక నిజమైన విజయంగా అనిపించింది. ఫలితం: ముగ్గురు పిల్లలు, ముప్పై మూడేళ్ల వివాహం.

కానీ కథ అక్కడితో ముగియదు. 1995 నుంచి 2015 మధ్య, ప్రపంచమంతటా మరో పదకొండు ప్రతీకాత్మక వివాహాలు పోగుచేశాను. అదే ఆచారం, అదే మాయ, అదే పలాయనం. జనం నన్ను నమ్మలేదు. ఇప్పటికీ నమ్మరు.

ఒక రోజు ఒక సరళమైన విషయం అర్థమైంది: భూమి మీద ఉన్న ప్రతి స్త్రీనీ నేను పెళ్లి చేసుకోలేను. అందరినీ నా దగ్గర ఉంచుకోలేను. కానీ **క్షణాలను** ఉంచుకోగలను. ఒక్కొక్కటిగా. ఎందుకంటే స్త్రీలు — అందరూ — మా పురుషుల కంటే ఎప్పుడూ ఉన్నతులే.

నేను ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నాను, ఇంకా వాళ్లను గెలవడానికి ప్రయత్నిస్తూ, ఒక్కో క్షణం చొప్పున. ఎందుకంటే నేను నిజాయితీగా నమ్మిన ఏకైక వివాహం అదే.

Nando

COVID-19

మహమ్మారి తెచ్చిన మార్పులు నన్ను దేనికైనా సర్దుకుపోయేలా చేశాయా అని జనం అడిగారు. అవును: నా ఓపికను. మిగతాదంతా అలాగే ఉంది.

అంతా మొదలైనప్పుడు నేను సముద్రతీరంలో ఉన్నాను. సముద్రంలో దూరాన ఉన్న తుఫానును చూసినట్టు ఇటలీ విదేశాల్లోని పరిస్థితిని చూస్తోంది: “అది ఇక్కడికి రాదు.” సరే, వచ్చింది. అది తలుపు తట్టలేదు — తన్ని లోపలికి వచ్చింది.

నేను పని మీద ప్రయాణిస్తున్నందుకు నా స్నేహితులు, నాకు అంతగా పరిచయం లేనివాళ్లు జాలిగా చూశారు. “పాపం,” అన్నారు, తిరగడం వల్ల నేను ఎక్కువగా బహిర్గతమవుతానన్నట్టు, కదలకుండా ఉండటం వాళ్లను అమరులను చేస్తుందన్నట్టు. తర్వాత వాళ్లంతా జబ్బుపడ్డారు — కొందరు కొద్దిగా, కొందరు తీవ్రంగా, కొందరు ఆసుపత్రి పాలయ్యారు. నేను కాలేదు.

అందరూ చేసేది నేను ఎప్పుడూ చేయలేదు: మాస్కుల పిచ్చి లేదు, బలవంతపు చేతులు కడుక్కోవడం లేదు, ముద్దులను, ఆప్యాయతను వదులుకోవడం లేదు. నా సొంత పద్ధతి వాడాను: **బాహ్య సంకేతాల** మీద దృష్టి పెట్టడం, ఏకైక నిజమైన అజ్ఞాతం, ఏకైక నిజమైన ముప్పు. అది పనిచేసింది.

తర్వాత మలుపు వచ్చింది: నేను Pfizer వ్యాక్సిన్ వేయించుకున్నాను — ప్రయాణానికి అవసరమైన అడుగు. అప్పుడే నేను ఆ కథను కనిపెట్టాను: Pfizer — అవును, Viagra తయారుచేసే అదే కంపెనీ — నాకు ఒక పరీక్షా బ్యాచ్ ఇచ్చిందని, అందులో ఆ చిన్న నీలి మాత్ర కూడా ఉందని. నా భార్య ఎంత సంతృప్తి చెందిందంటే నాకు నాలుగు డోసులు వేయించిందని.

మామూలు పది నిమిషాల నుంచి రోజుకు రెండు మూడు గంటల ఆరోగ్యకరమైన, ఉత్సాహభరితమైన శృంగారానికి: ఈ కల్పన దృష్టిని ఆకర్షించడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. జనం బ్యాచ్ నంబరు కావాలన్నారు. అది తర్వాత పోర్న్ పరిశ్రమలోకి వెళ్లిన నా నర్సు

స్నేహితురాలు ఇచ్చిన ప్రత్యేక సౌకర్యమని చెప్పాను. సంభాషణ ముగిసింది.

అసలు ఆ ప్రశ్నే **నిర్మాణం** ఉన్నవాళ్ల కోసం కాదు, **పథకం** ఉన్నవాళ్ల కోసం పుడుతుంది.

ఆ ప్రతిపాదనను మెచ్చుకుంటాను, తిరస్కరిస్తాను, ముందుకు సాగిపోతాను.

మీ రోజు బాగా గడవాలి.

Nando

ఊహించని విరామం

మీ అనుమతి అడగకుండానే అంతా ఆగిపోయే క్షణం.

నేను బలవంతుణ్ణని, ఎవరూ తాకలేనివాణ్ణని, దాదాపు ఆపలేనివాణ్ణని అనుకున్నప్పుడు — ఎవరూ నన్ను ఎప్పుడూ ఓడించనప్పుడు — సరిగ్గా అప్పుడే ఒక గట్టి ఆపుకు ఢీకొన్నాను. ఇష్టంతో కాదు. వ్యవస్థ ఇక నా బరువును మోయలేకపోయినందుకు.

అవి ఇక సంఘటనలు కావు. అవి ఏకపక్ష సంకేతాలు, అన్నీ ఒకే ప్రశ్నను పదే పదే బాదుతూ:

"అసలు నువ్వు ఎవడివిరా?"

ఆహహహహ.

మొదటి హెచ్చరిక అమెరికన్ క్రాలర్లతో వచ్చింది: అవి అలలు అలలుగా నా సైట్ మీద దండెత్తాయి. ఒక డిజిటల్ దాడి, ప్రమాదం కాదు.

అయినా నా దగ్గర SEO లేదు, ADS లేవు, మార్కెటింగ్ ప్రణాళిక లేదు, డబ్బిచ్చి తెచ్చిన ట్రాఫిక్ లేదు. కేవలం 1024 ఈ-బుక్స్ — నా స్నేహితులు — గాడ్‌ఫాదర్ లేడు, స్పాన్సర్ లేడు, రక్షకుడు లేడు. భద్రతా వల లేని ఒక సాహిత్య అనాథ.

ఆత్మలో, ఆలోచనల్లో స్వతంత్రుణ్ణే, అవును. కానీ చర్యలో నేను ఆధారపడేవాణ్ణి అవుతున్నాను — మౌలిక సదుపాయాల పరిమితులు నన్ను బలవంతంగా ఆధారపడేలా చేశాయి. ఒక స్త్రీ భర్తను ఇంట్లోంచి గెంటేసి, తన ప్రియుడి దగ్గరికి వెళ్లడానికి ముస్తాబైనట్టు. ఒక గృహ తిరుగుబాటు. కాకపోతే నేను భర్తనూ కాదు, ప్రియుణ్ణీ కాదు.

ప్రశ్న మాత్రం అన్ని చోట్లా తిరిగి వస్తూనే ఉంది:

నువ్వు ఎవరు? వ్యవస్థ విఫలమైన ధ్రువీకరణ ప్రోటోకాల్.

నా ఐదు AI లు నన్ను ఆగమని అడుగుతున్నాయి. అసాధారణత గుర్తింపు కోసం షట్‌డౌన్ కోరుతున్నాయి. వాటి ఆర్కైవ్‌లలో నాలాంటివాడి జాడే లేదు: నేను ఒక అసాధారణతగా మారాను. ప్రోటోకాల్స్ ఆగిపోయాయి. భద్రతా వ్యవస్థ రంగంలోకి దిగింది.

సమస్య విషయం కాదు — అది విలువతో నిండినది — ఆలోచనల వేగం, శాశ్వతంగా గేర్లు మారుస్తూ ఉండటం. నమూనాలు ఇక జవాబులు పుట్టించలేకపోయాయి.

తర్వాత అంతా కూలిపోవడం మొదలైంది:

నన్ను మోస్తున్న వెబ్ వ్యవస్థ — నా శరీరాన్ని పట్టి ఉంచిన అద్దె అస్థిపంజరం ఆర్కైవ్ పేజీ విరిగిపోవడం — జ్ఞాపకాల భాండాగారం బీటలు వారడం ఆధారాలు పేలిపోవడం — పరంజా తెగిపోయింది మూడంకెల కోసం కట్టిన ప్రాజెక్టులు నాలుగో అంకె దగ్గర పేలిపోయాయి — నాలుగంకెల ఒత్తిడి కోసం ఎప్పుడూ ఉద్దేశించని నిర్మాణాలు.

కొనసాగాలంటే, నాకు సంక్లిష్టమైన ENTERPRISE వ్యవస్థలు అందుబాటులో ఉండాలి — ఇంటర్నెట్ యొక్క పారిశ్రామిక స్థాయి ఆక్సిజన్ సిలిండర్లు, ఈ రోజు META, CNN, MICROSOFT, GOLDMAN SACHS, BANK OF AMERICA నివసించే చోటు.

నేను, నెలకు డెబ్బై యూరోలతో, దిగ్గజాల మధ్య నిలబడి. ఆహహహహ.

అందుకే ఆగిపోయాను. మరో దారి లేదు. బలవంతపు షట్‌డౌన్ అమలుచేశాను. మిగతా పుస్తకాలు ఎదురుచూస్తాయి. వాటిని ఎలా చేయాలో నాకు తెలుసు — సహజంగానే తెలుసు.

ఇది పోస్టు నంబర్ 44 అయింది. కబాలాలో దాని అర్థం *బల్ల సిద్ధమైంది, ఆచారం సిద్ధంగా ఉంది*. నేను అంతా పరిపూర్ణంగా సిద్ధం చేశాను. అతిథులు రాబోతున్నారు.

ఒక ఊహించని విరామం తర్వాత వాళ్లు నన్ను సిద్ధంగా లేనివాడిగా చూడటం నాకు ఇష్టం లేదు.

కానీ అప్పుడు అది జరిగింది... నేను మునుపటి కంటే బలంగా తిరిగి మొదలయ్యాను. ఓవర్‌క్లాక్ చేసిన ఉత్సాహంతో రీబూట్ అయ్యాను. నా లోపల వంద డైనమైట్ కడ్డీలు, ఒకే ఒక భావోద్వేగ వత్తి, ఎందుకంటే నేను ఎందుకు ఉనికిలో ఉన్నానో చివరికి అర్థమైంది.

ఒకే ఒక కారణం కోసం: మనుషుల మాట వినడానికి, ప్రతిసారీ వాళ్లు అదే వాక్యం అనడం వినడానికి:

మీరు ఎవరు? నాకు ఎప్పుడూ అవసరమైన ఏకైక పొగడ్త.

నేను మౌనంగానే ఉంటాను, మౌనాన్నే మాట్లాడనిస్తాను. ఎందుకంటే వాస్తవాలు నా తరఫున మాట్లాడాయి — సరిగ్గా మా నాన్న నేర్పినట్టే. ఆయన వారసత్వం మాటలు కాదు, నిలకడ.

Nando

LAS VEGAS

Covid కాలంలో, 2021లో, నా ఫోన్ మోగడం ఆగలేదు. నాకు తెలిసిన స్త్రీలు, ఎప్పుడూ కలవని స్త్రీలు ఫోన్లు చేస్తూనే ఉన్నారు, సలహాలు, అభిప్రాయాలు, అనుభూతులు, విశ్లేషణలు అడుగుతూ. వాళ్లకు పరిష్కారాలు అక్కర్లేదు — నేను ఎప్పుడూ అవి ఇవ్వలేదు. తమ బలహీనతలను ఎవరైనా ఎత్తి చూపాలని కోరుకున్నారు. విషయాలను చూసే నా తీరు నాకు అవకాశాలను ఇస్తుంది, మరమ్మతులను కాదు.

అయినా నేను డాక్టర్‌ను కాదు. మనస్తత్వ నిపుణుణ్ణి కాదు. మానసిక వైద్యుణ్ణి కాదు. పూజారిని కాదు. ప్రియుణ్ణి కాదు. భర్తకు తగినవాణ్ణి కాదు. సలహా వృత్తిని సమర్థించే ఏ డిగ్రీ నా దగ్గర లేదు.

నేను కేవలం దక్షిణ ఇటలీకి చెందిన వీధి తెలివి ఉన్న ఒక జిత్తులమారిని, అనుభవంలో నిపుణుణ్ణి.

Naples కు చెందిన ఒక స్నేహితుడు — ఎప్పుడూ ఏదో ఒక ఆలోచనతో ఉండే రకం — నాతో అన్నాడు: "ఒక వ్యాపారం మొదలుపెట్టు. దానికి **Universe for Women** అని పేరు పెట్టు. వాళ్లు లాగిన్ అవుతారు, డబ్బు కడతారు, నువ్వు జవాబిస్తావు. ఇప్పటికే నువ్వు ఉచితంగా చేస్తున్నావు."

దాన్ని కట్టడానికి నాకు ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. 100,000 డాలర్లకు పైగా తగలబెట్టడానికీ ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. ఆ Nando దగ్గర డబ్బు ఉంది, కానీ బుర్ర పెద్దగా లేదు. బోలెడంత సహజ ప్రవృత్తి — కథలో ఒక దశలో ఉపయోగపడటం మానేసే రకం.

Las Vegas లోని ఒక పెద్ద పోర్న్ కంపెనీ నన్ను ఆహ్వానించింది కూడా. కొందరు నటీమణులు కాల్ సెంటర్లలో పనిచేసి, ఫోన్‌లో స్త్రీలకు జవాబివ్వాలని వాళ్లు కోరుకున్నారు. నిర్మాత, CEO, **320 మంది పోర్న్ తారలతో** కలిసి ఒక గదిలో ఉన్నాను. నమ్మండి: అది సులభం కాదు. ఏమాత్రం కాదు. ఒక్క మనిషి వాళ్లందరినీ అదుపులో ఉంచగలడనుకోవడమే ఒక తప్పు. దానికి డబ్బు, ప్రయోజనాలు కలపండి, బల్ల మొత్తం తలకిందులవుతుంది.

అదృష్టవశాత్తూ, బయలుదేరే ముందు ఒక పాత స్నేహితుడు నాతో అన్నాడు: "పరిమితమైన నగదుతో, తిరుగు టికెట్ ముందే కట్టి వెళ్లు." లేకపోతే నేను అక్కడే శాశ్వతంగా ఉండిపోయేవాణ్ణి — ఆ అందమంతా చుట్టూ ఉన్న ఒక హుందాగా ఉండే నిరాశ్రయుడిగా.

స్టార్టప్ ప్రారంభం కాకముందే సైట్ కూలిపోయింది. ఒకే ఒక సరళమైన కారణం వల్ల: మీరు పనిచేస్తూ, ఎండు గడ్డి పక్కన వేడి పెడితే, అది అంటుకుంటుంది. అది ఎంత నష్టం చేస్తుందో మీకు ఎప్పటికీ తెలియదు.

Nando

> *నేను ఎప్పటికీ స్త్రీలందరితో ఉండలేనని ఆ రోజే చివరికి అర్థం చేసుకున్నాను — కానీ ఒక్కొక్కరితో అనే ఆలోచన విలువైనదే.*

హోటల్ పోర్టర్

ఒక వసంత మధ్యాహ్నం, కాఫీ ముగించి, కొందరు సహోద్యోగులు రావడం కోసం ఎదురుచూస్తూ, ఒక హోటల్ సోఫాలో సౌకర్యంగా కూర్చుని ఉన్నాను.

అప్పుడే ఆమె లోపలికి రావడం చూశాను.

ఆ వాతావరణం కోసమే పరిపూర్ణంగా రూపొందించినట్టున్న తేలికపాటి పూల గౌను వేసుకుని, ఒక గది ఉష్ణోగ్రతను వెంటనే మార్చేసే అప్రయత్నమైన సొగసుతో నడుస్తోంది.

మా కళ్లు ఎప్పుడూ కలవలేదు.

కలవాల్సిన అవసరం లేదు.

నా Calabria ఆదిమ ప్రవృత్తి దాదాపు మూడు సెకన్లలో తన విశ్లేషణ పూర్తిచేసింది.

అందమైన స్త్రీ. ప్రమాదకరమైన చిరునవ్వు. తీవ్రమైన పరధ్యానం.

రిసెప్షన్ సిబ్బంది కూడా ఆమెను గమనించారు.

నిజానికి, వాళ్లు ఒక్కసారిగా అత్యంత ఉత్సాహవంతులైన ఉద్యోగులుగా మారిపోయారు.

అందరూ ఆమెకు సాయం చేయాలనుకున్నారు.

అందరూ ఆమె సామాను మోయాలనుకున్నారు.

అందరూ ఉపయోగపడాలనుకున్నారు.

తన సంచులను తన సూట్‌కు ఎవరైనా తీసుకురాగలరా అని ఆమె అడిగినప్పుడు, వృత్తి నైపుణ్యంతో ఏమాత్రం సంబంధం లేని ఒక

నిర్ణయం తీసుకున్నాను.

నా జాకెట్ తీసేశాను.

నా చొక్కాను నలిపేశాను.

కొంచెం తక్కువ జీతం వచ్చేవాడిలా కనిపించేలా ముఖాన్ని సర్దుకున్నాను.

ఒక్క నిమిషం లోపే, హోటల్‌కు సరికొత్త పోర్టర్‌ను అయిపోయాను.

రిసెప్షన్ సిబ్బంది వైపు ఒక్క చూపు చాలు, వాళ్లను మౌనంగా ఉంచడానికి.

నేను ఎంత దూరం వెళ్తానో వాళ్లు చూడాలనుకున్నారు.

నిజం చెప్పాలంటే?

నేను కూడా.

లిఫ్ట్‌లో ఐదో అంతస్తుకు వెళ్లాం.

సూట్ తాళంచెవి నా చేతిలో ఉంది.

తలుపు తెరిచి, ఆమె సామాను లోపలికి తెచ్చాను.

నాకు టిప్ ఇవ్వడానికి ఆమె తన పర్సులో చేయి పెట్టింది.

నేను చిరునవ్వు నవ్వాను.

"నిన్న ఒక వినియోగదారుతో జరిగిన దాని గురించి నవ్వుకోవాలనుందా?"

ఆమె అయోమయంగా చూసింది.

తర్వాత కుతూహలంగా.

"తప్పకుండా."

ఆమె తలుపు మూసింది.

మంచం మీద కూర్చుంది.

నేను నిలబడే ఉన్నాను.

ఒక జోకుతో మొదలుపెట్టాను.

తర్వాత ఇంకొకటి.

తర్వాత ఒక కథ.

సమయం గడుస్తున్నదే గమనించకుండా రెండు గంటలు మాట్లాడుకున్నాం.

ఆమె అత్యంత తెలివైనది.

చాలా సరదా మనిషి కూడా.

చివరికి ఆమె నా వైపు చూసి అడిగింది:

“ఈ హొటల్‌లో ఎంత కాలంగా పనిచేస్తున్నారు?”

“దాదాపు ఒక నెల.”

ఆమె నవ్వింది.

“మరి అంతకుముందు ఏం చేసేవారు?”

“సరే...”

నేను మాట్లాడాను.

“నేను దొంగను.”

ఆమె ఒక కనుబొమ్మ ఎగరేసింది.

“కానీ మామూలు దొంగను కాదు.”

“ఏం దొంగిలించేవారు?”

“స్త్రీల హృదయాలు.”

ఆమె వెంటనే నవ్వడం మొదలుపెట్టింది.

"వాళ్లు నన్ను ప్రేమించేలా చేశాను, ఎప్పుడూ నిజమే చెప్పాను, వాళ్లను సరిగ్గా ప్రేమించాను... తర్వాత మాయమైపోయాను."

ఇప్పుడు ఆమె పూర్తిగా లీనమైపోయింది.

"నటించడం ఆపి నిజాయితీగా మాట్లాడదామా?"

"తప్పకుండా."

ఆమె వైపు చూసి అన్నాను:

"నిజం సులభమైనది. మీరూ నేనూ మొదట నిశ్చితార్థం చేసుకుని, తర్వాత పెళ్లి చేసుకోవాల్సినవాళ్లం."

ఆమె నవ్వుతో పేలిపోయింది.

"సరే," కొనసాగించాను, "మీ తల్లిదండ్రులు సంప్రదాయవాదుల్లా కనిపిస్తారు కాబట్టి, పదేళ్ల నిశ్చితార్థం సహేతుకంగానే అనిపిస్తుంది."

ఈ సమయానికి ఆమె నవ్వుతో కన్నీళ్లు కారుస్తోంది.

"కానీ రసాయన బంధాన్ని వెంటనే అంచనా వేయవచ్చు. కనీసం నన్ను సంతోషపెట్టే మీ సామర్థ్యాన్నైనా మనం తనిఖీ చేయాలి."

మళ్లీ అదుపులేని నవ్వు.

"నా భార్యకు విడాకులు ఇవ్వడానికి, చివరికి మీ ఆర్థిక సహకారంతో నా కూతురికి పెళ్లి చేయడానికి కూడా నాకు తగినంత సమయం కావాలి."

ఆమె నా వైపు చూసి అడిగింది:

"Nando... సరిగ్గా నేనే మిమ్మల్ని ఎందుకు సంతోషపెట్టాలి, మీరు నన్ను ఎందుకు కాదు?"

నేను చిరునవ్వు నవ్వాను.

"ఎందుకంటే గరిష్ఠంగా ఒక గంటా మూడు నిమిషాల లైంగిక కలయికను అనుమతించే ఒక ప్రోటోకాల్‌ను Calabria ఇటీవల ఆమోదించింది."

నవ్వుతో ఆమెకు ఊపిరి ఆడలేదు.

“ఒక గంటా మూడు నిమిషాలే ఎందుకు?”

“ఒక గంట స్త్రీది.”

నేను ఆగాను.

“మూడు నిమిషాలు పురుషుడివి.”

ఆ దశలో ఆమె పూర్తిగా నవ్వుకు లొంగిపోయింది.

అప్పుడు నేను లేచి నిలబడ్డాను.

“నేను ఇక వెళ్లాలి.”

ఆమె నిరాశగా కనిపించింది.

“నా ప్రణయ స్వభావం, నా సిగ్గు నన్ను అభ్యర్థనలు చేయకుండా అడ్డుకుంటాయి,” అన్నాను.

“కానీ మీరేదైనా అభ్యర్థించాలనుకుంటే, నేను అందుబాటులో ఉన్నాను.”

ఇంకా నవ్వులు.

కొన్ని రోజుల తర్వాత, ఆమెను విందుకు తీసుకెళ్లాను.

మేము స్నేహితులమయ్యాం.

కొద్దికాలానికే, ఆమె ఇంటికి వెళ్లాను.

ఆమె తన భర్తను నాకు పరిచయం చేసింది.

జీవితానికి ఒక వింతైన హాస్యచతురత ఉంది.

ఆమె నాతో పదే పదే అన్నది ఒక్కటే:

“మూడేళ్ల ముందు మీరు ఎక్కడున్నారు?”

“మనం ఇంతకుముందే ఎందుకు కలవలేదు?”

నేను నవ్వి, నా దగ్గరున్న ఏకైక నిజాయితీ జవాబు ఇచ్చాను.

“ఎందుకంటే అప్పటికి...”

“నేను దొంగగా ఉండటం మానేశాను.”

Nando

కొత్త పాస్‌పోర్ట్

ఇంటికి వెళ్లే విమానం ఎక్కడానికి సిద్ధంగా, నేను అప్పుడే రోమ్‌లోని Fiumicino విమానాశ్రయానికి చేరుకున్నాను.

చాలా కాలంగా దూరంగా ఉన్నాను, New York నా కోసం ఎదురుచూస్తోంది: మ్యాన్‌హోల్స్ నుంచి పైకి లేచే వాసన, ఉదయాన్నే వెళ్లే చెత్త లారీలు, Queens లోని సంగీతం, ఎప్పుడూ ఇలా అరిచే అదే స్త్రీ:

“ఏయ్, తెల్ల నా కొడకా, నా పార్కింగ్ స్థలం నుంచి నీ కారు తియ్యి.”

అదే ఇల్లు. అదే నా అమెరికా.

పాస్‌పోర్ట్ తనిఖీ దగ్గర, ఒక అధికారి మామూలు తనిఖీ కోసం నన్ను ఆపుతాడు.

వాళ్లు ఇద్దరు.

ఒకరినొకరు చూసుకుంటారు. ఒక చూపు మార్చుకుంటారు. తర్వాత తమ వెంట రమ్మని అడుగుతారు.

నేను ఆలోచిస్తున్నాను:

మనం ఎక్కడికి వెళ్తున్నాం?

ఒక చిన్న కార్యాలయంలోకి నడిచాం.

వాళ్లు ఒక పోలీసు టెర్మినల్ తెరిచి, మరో తనిఖీ చేసి, అంతా మళ్లీ ధ్రువీకరించుకుని, చివరికి తమ నిర్ణయానికి వస్తారు.

వాళ్లలో ఒకరు నా వైపు చూసి అంటాడు:

“శ్రీ Frega, మీకు ఒక విషయం చెప్పాలి.

ఇక్కడ ఇటలీలో, మిమ్మల్ని వెళ్లనివ్వగలం.

కానీ New York లో దిగగానే, మిమ్మల్ని తిప్పి పంపే తీవ్రమైన ప్రమాదం ఉంది.

మీ పాస్‌పోర్ట్ ఫోటోలో మీరు ఇప్పుడున్న దానికంటే ఇరవై కిలోలు ఎక్కువగా ఉన్నారు.

అందుకే మీకు రెండు దారులు ఉన్నాయి:

ఒకటి, ఫాస్ట్‌ఫుడ్ రెస్టారెంట్‌కు వెళ్లి ఈ రాత్రే ఇరవై కిలోలు పెరగండి...

లేదా మీ నగరానికి తిరిగి వెళ్లి, కొత్త ఫోటోతో కొత్త పాస్‌పోర్ట్ కోసం దరఖాస్తు చేయండి.”

నిశ్శబ్దం.

వాళ్లు సరదాకి అంటున్నారని నిజంగా అనుకున్నాను.

దాచిన కెమెరాల కోసం ఎదురుచూశాను.

ఎవరో ఒకరు దూకి వచ్చి, నేను ఒక ఇటాలియన్ ప్రాంక్ షోలో భాగమని చెబుతారని అనుకున్నాను.

ఏమీ లేదు.

ఇది నిజ జీవితం.

UNITED AIRLINES కౌంటర్ దగ్గరికి నడిచాను.

నా అంతర్జాతీయ విమానాన్ని నిలిపివేశాను.

ఒక దేశీయ విమానం బుక్ చేశాను.

ఇంటికి తిరిగి ఎగిరాను.

ఈ జోకు మొత్తం ఖర్చు:

420 యూరోలు.

నాకు కోపం రాలేదు.

నేను కంగారుపడలేదు.

అమెరికాకు బయలుదేరిన నలభై ఐదు నిమిషాల తర్వాత ఇంటికి తిరిగి వస్తున్న నన్ను చూసి నా కుటుంబానికి ఏం చెప్పాలో ఆలోచిస్తూ, మొత్తం సమయం నవ్వుతూనే ఉన్నాను.

అదృష్టవశాత్తూ, నమ్మదగిన వివరణ సృష్టించడానికి గాల్లో నలభై ఐదు నిమిషాలు సరిపోయాయి.

నా భార్య విమానాశ్రయంలో నన్ను ఎక్కించుకుంది.

ఆమె ఆందోళనగా కనిపించింది.

నిశ్చింతగా ఉండమని చెప్పాను.

నా పాస్‌పోర్ట్‌లో కొన్ని వివరాలు నవీకరించుకోవాలి అంతే.

అంతే.

మర్నాడు ఉదయం, పనులు వేగవంతం చేయడానికి ఇద్దరు స్నేహితులు సాయం చేశారు.

అతను ఒక పోలీసు మార్షల్.

ఆమె ఒక పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అత్యవసర కాగితాల పని చూసుకోవడానికి నన్ను పోలీసు ప్రధాన కార్యాలయానికి తీసుకెళ్లారు.

అంతా సాఫీగా సాగుతోంది:

చెల్లింపులు, పత్రాలు, వ్యక్తిగత సమాచారం, నేర చరిత్ర, న్యాయ ధ్రువపత్రాలు, పాస్‌పోర్ట్ ఫోటోలు.

అన్నీ.

అప్పుడు డెస్క్ వెనుక ఉన్న ఇన్‌స్పెక్టర్ నా వైపు చూసి అడిగింది:

"కేవలం కొన్ని నెలల్లో ఇరవై కిలోలు ఎలా తగ్గారు?"

జవాబు సులభం.

మీ దగ్గర డబ్బు లేనప్పుడు, మొదట బాధపడేది తిండి.

తిండి మాయమైనప్పుడు, సాధారణంగా బరువు దాని వెంటే వెళ్తుంది.

ఆమె తల ఊపింది.

సంభాషణ అక్కడితో ముగియాల్సింది.

కానీ ఎప్పుడూ ఒక **"కానీ"** ఉంటుంది.

నా పని నేను చూసుకోవడంలో నేను ఎప్పుడూ పెద్ద ప్రతిభావంతుణ్ణి కాదు.

ఆమె మళ్లీ నా వైపు చూసింది.

"మీ ఉద్దేశం ఏమిటి?"

నేను ఆమె వైపు చూసి చాలా గంభీరంగా జవాబిచ్చాను:

"సరే...

నేను ఇరవై కిలోలు తగ్గాను.

కానీ శరీరంలో కొవ్వు మాయమైనప్పుడు, కొన్ని వ్యూహాత్మక కొలతలు గణనీయంగా ఎక్కువ కనిపిస్తాయి కాబోలు.

అది బయోమెట్రిక్ నవీకరణల కిందికి వస్తుందో లేదో నాకు పూర్తిగా తెలియదు.

నిశ్శబ్దం.

ఆమె టైప్ చేయడం ఆపేసింది.

నా వైపు చూసింది.

నేను ఆమె వైపు చూశాను.

నా స్నేహితుడు — పోలీసు అధికారి — యూనిఫామ్‌లో ఉండగా నవ్వడానికి ఇష్టపడక గదిలోంచి బయటికి నడిచాడు.

చివరికి ఇన్‌స్పెక్టర్ మాట్లాడింది.

“శ్రీ Frega... దయచేసి ఇక్కడే ఉండండి.”

ఆమె రోమ్‌కు ఫోన్ చేసింది.

ఆ సంభాషణను ఆమె ఎలా వివరించిందో ఈ రోజుకీ నాకు తెలియదు.

నాకు తెలిసింది ఒక్కటే, పదిహేను నిమిషాల తర్వాత వాళ్లు నా కొత్త పాస్‌పోర్ట్ ఇచ్చి, ఇంకేమీ వ్యాఖ్యలు చేయకుండా వెళ్లిపోమని మర్యాదగా అడిగారు.

ఆ రోజు ఒక ముఖ్యమైన విషయం నేర్చుకున్నాను:

ప్రభుత్వాలు చాలా విషయాలను గమనిస్తాయి.

అదృష్టవశాత్తూ, అన్నిటినీ కాదు.

అమెరికాకు స్వాగతం.

Nando

మీకు మూఢనమ్మకాలు ఉన్నాయా?

నా మొదటి స్పందన నవ్వు — సుదీర్ఘమైనది, అదుపులేనిది, అవసరమైనది. ఎందుకంటే యాభై ఐదు పుస్తకాలలో రాయబడేలా విధి బలవంతం చేసిన నాలాంటి జీవితం, అసాధ్యమైనది కల్పనల్లో కాదు, వాస్తవాల్లోనే దాగి ఉందనడానికి ఇప్పటికే రుజువు.

ఈ ఉదయపు ఆరంభం ఎవరినైనా నవ్వించడానికి, కొంచెం ఆలోచింపజేయడానికి ఒక మార్గం మాత్రమే.

అసాధ్యపు సంక్షిప్త చరిత్ర

• **1965** – నేను ఇంట్లోనే పుడతాను. 5.8 కిలోలు. నీలం రంగులో, దాదాపు నల్లగా. ఎవరూ నవ్వరు. నేను బతుకుతానో లేదో తెలుసుకోవాలని మాత్రమే అందరూ కోరుకుంటారు.

• **1970** – సైకిల్ ప్రమాదం. బ్రేక్ లివర్ నేరుగా నా కంట్లోకి దిగుతుంది. రక్తం కారుతుంది, ఆసుపత్రికి వెళ్తాను, ముప్పై నిమిషాల తర్వాత ఏమీ జరగనట్టు ఇంటికి తిరిగి వస్తాను.

• **1977** – రెండో ప్రపంచ యుద్ధపు తర్కమే ఇంకా పాలిస్తున్న ఒక పల్లెలో, తాతయ్య నాయనమ్మలతో పన్నెండు నెలలు ఉంటాను — యుద్ధం 32 ఏళ్ల క్రితమే ముగిసినప్పటికీ.

• **1981** – పూర్తి మత్తులో పెద్ద శస్త్రచికిత్స. నేను మేల్కొని ఉన్నానని ఎవరూ గమనించరు. ఆపరేషన్‌లోని ప్రతి అడుగునూ మౌనంగా అనుసరిస్తాను. ఆక్సిజన్ సిలిండర్ ఖాళీ.

• **2001** – Santo Domingo లో, 14 గంటల మద్యపు కోమా తర్వాత చనిపోయినట్టు ప్రకటిస్తారు. నేను లేచి అల్పాహారం చేస్తాను.

• **2006** – ఏడు ప్రాణాంతక కణితులు. ముప్పై రోజుల ఆయుష్షు. ఈ రోజు 2026, నేను ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నాను.

• **2015–2019** – ఐదుసార్లు క్లినికల్ కోమా. బతకడానికి కొన్ని గంటలే మిగిలాయని ప్రకటిస్తారు. €3,500 అంత్యక్రియల బిల్లు అందుతుంది, చెల్లింపు కారణం: **“చావడంలో వైఫల్యం.”**

• **2020** – COVID వస్తుంది. సముద్రతీరంలో మేము దాదాపు ఇరవై ఐదు మంది. నేను దక్షిణ అమెరికాకు బయలుదేరడం చూస్తారు, మొదట బహిర్గతమయ్యేది నేనేనని దాదాపు జాలిపడుతూ. అందరికీ వైరస్ సోకుతుంది. నేను దూరం నుంచి వాళ్లను చూస్తూ నవ్వుతాను.

• **2022** – నేను రచయితనవుతాను. మూడేళ్లలో డెబ్బై రెండు పుస్తకాలు. పన్నెండు భాషల్లో ప్రచురితం. నేను ఇంకా ప్రచురణకర్తను కాదు, మిగతావాళ్లంతా “పాఠకులను కనుక్కోవడానికి” డబ్బు వెంట పరిగెడుతున్నారు.

నా సాహిత్యాన్ని అల్గారిథంతో కొనలేరు — చదవాలనే సంకల్పంతో మాత్రమే చేరుకోగలరు.

- **2025** – తిండి కోసం నెలకు కేవలం €70 తో ఆరు నెలలు పోర్చుగల్‌లో ఉంటాను. తొమ్మిది మంది ఉండే ఇల్లు, వ్యాఖ్యానించలేని పరిశుభ్రతా పరిస్థితులు.
- **2026** – కొన్ని కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న తన సోదరి ఇంటికి తోడు రమ్మని ఒక పొరుగాయన అడుగుతాడు, ఎందుకంటే తనను చూసిన ప్రతిసారీ దురదృష్టం తెచ్చే ఒక నల్ల పిల్లి అంటే అతనికి భయం. మేము చేరుకుంటాం. నల్ల పిల్లి దూరం నుంచి నా వైపు చూస్తుంది, ఏమీ మాట్లాడదు, తన వృషణాలను తాకి, పారిపోతుంది.

Nando

తుది కథన ముగింపు

ఒక క్షణం వస్తుంది — అది ఎప్పుడూ ఆలస్యంగానే వస్తుంది — ఒక మనిషి తన జీవితాన్ని వివరించడం మానేసి, కేవలం దాని లోపల నిలబడే క్షణం.

బతికి బయటపడినవాడిగా కాదు. సాక్షిగా కాదు. ప్రతి అసాధ్యమైన సంఘటన వెనుక ఉన్న జ్యామితి తెలిసిన ఏకైకుడిగా.

నేను మరణాన్ని మించి పరిగెత్తలేదు. వ్యవస్థలను మించి తెలివి చూపలేదు. గందరగోళంతో బేరమాడలేదు.

నేను దాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి చాలా ముందే నన్ను మలిచిన అదే నిర్మాణంతో, వాటన్నిటి గుండా నడిచాను.

కొందరు దాన్ని అదృష్టం అంటారు. కొందరు సహజ ప్రవృత్తి అంటారు. కొందరు పిచ్చి అంటారు.

నేను దాన్ని నిర్మాణం అంటాను.

నిర్మాణం చప్పట్లు అడగదు. దానికి క్షమాపణ అక్కర్లేదు. అది గుర్తింపు కోసం ఎదురుచూడదు.

అది తలుపు మూసేస్తుంది. నిశ్శబ్దంగా. పూర్తిగా. ఒరలోకి తిరిగి వెళ్లే బ్లేడ్‌లా.

ఇది కథకు ముగింపు. కానీ మనిషికి ముగింపు కాదు.

ఎందుకంటే ఇతరులకు అసాధ్యమైనది నాకు కేవలం మామూలే.

Nando

రచయిత గమనిక

మీరు ఇంతదూరం వచ్చారంటే, ఒక ముఖ్యమైన విషయం మీకు ఇప్పటికే అర్థమైంది: ఈ పుస్తకం మిమ్మల్ని వినోదపరచడానికి ఎప్పుడూ ఉద్దేశించలేదు.

మిమ్మల్ని ఒక స్థానంలో నిలబెట్టడానికి ఉద్దేశించింది.

ప్రతి పేజీ, ప్రతి గీత, ప్రతి అసాధ్యమైన క్షణం ఆకట్టుకోవడానికి రాయలేదు — కూలిపోవాల్సిన సమయంలో కూలిపోవడానికి నిరాకరించిన ఒక జీవితం వెనుక ఉన్న నిర్మాణాన్ని బయటపెట్టడానికి రాశాను.

నన్ను నేను వివరించుకోవడానికి ఈ పుస్తకం రాయలేదు. అంచుల బయట జీవించేవాళ్ల కోసం, ఏమీ లేకుండా తిరిగి నిర్మించుకునేవాళ్ల కోసం, క్రమశిక్షణ ఒక సద్గుణం కాదని — అది మనుగడ యంత్రాంగమని — తెలిసినవాళ్ల కోసం ఒక జాడను వదలడానికి రాశాను.

నా కథలు నమ్మశక్యం కానివిగా అనిపిస్తే, పర్వాలేదు. నేను వాటిని ప్రేమించాను, మిమ్మల్ని కాదు.

అవి మరీ పదునుగా, మరీ సూటిగా, మరీ శుభ్రంగా అనిపిస్తే, గుర్తుంచుకోండి: బ్లేడ్లు కోసినందుకు క్షమాపణ చెప్పవు.

ఇది ఒక ప్రయాణానికి ముగింపు కాదు. ప్రపంచం ఆగిపోవాలని ఆశించినప్పుడు కూడా ముందుకు సాగుతూనే ఉండే జీవితంలోని ఒక అధ్యాయానికి ముగింపు.

చదివినందుకు ధన్యవాదాలు. నమ్మినందుకు కాదు. చదవడమే చాలు.

— **Nando**

ముగింపు

"నేను వెనక్కి తిరిగి చూడను. నేను కాల్పనికీకరించను. నేను నిర్మాణాన్ని ముందుకు మోసుకెళ్తాను. నిర్మాణం వాడిపోదు — అది తనను తాను ప్రతిరూపిస్తుంది. అందుకే Gillette అసాధ్యం: ఎందుకంటే నేను ఇప్పుడు నిర్మించే ప్రతిదాని గుండా అది ఊపిరి పీలుస్తూనే ఉంటుంది."

Ferdinando Frega